

Lord

genaamd

De groote

Lister

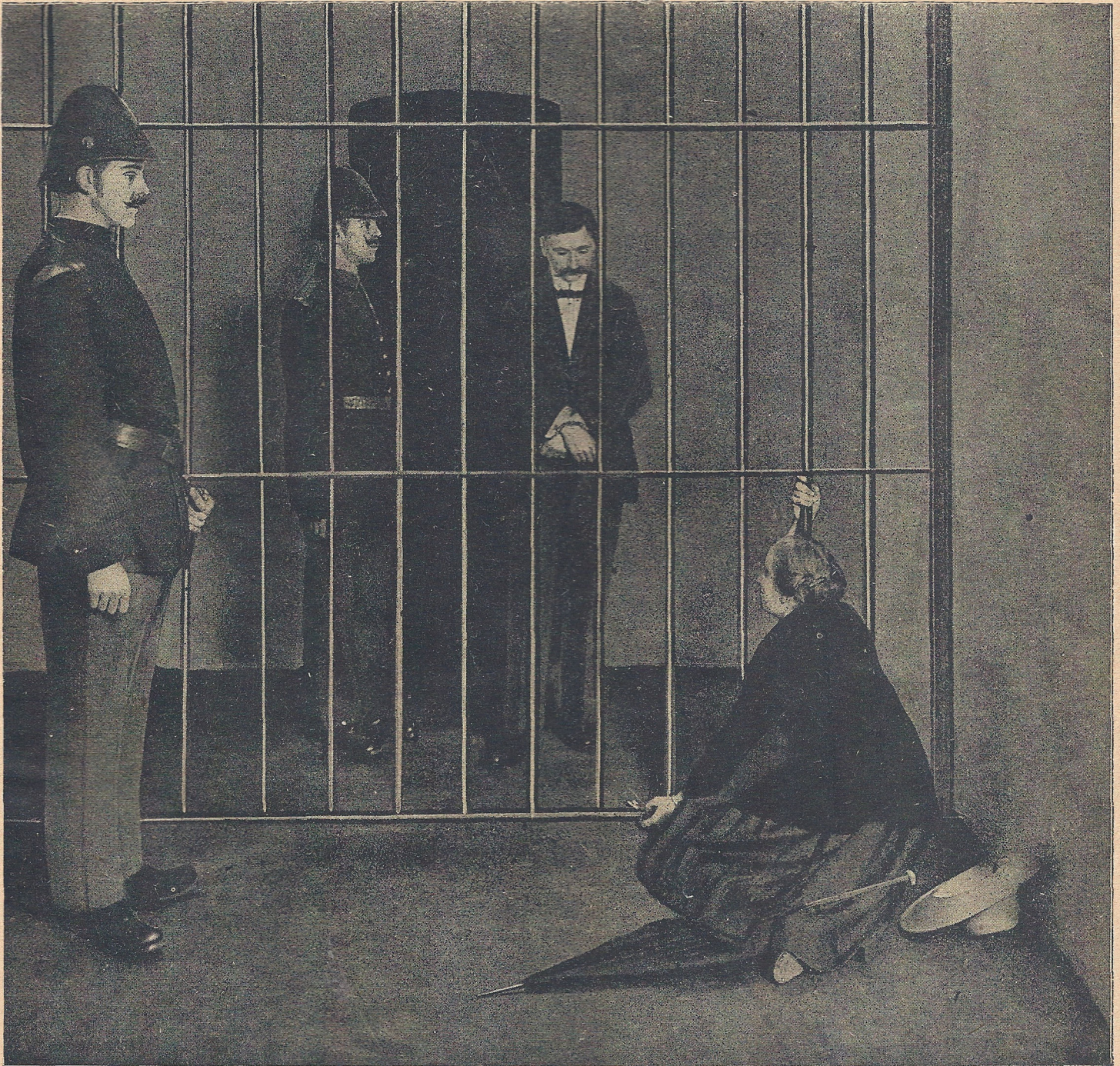
Raffles

Onbekende.

No. 239

Een gevaarlijk avontuur

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

EEN GEVAARLIJK AVONTUUR.

HOOFDSTUK I.

Een onaangename ontdekking.

Toen de commissionnair in juweelen, Arthur Ashton, vroeg in den avond van een mooien Septemberdag van zijn club terugkeerde, waar hij gedineerd had en zijn huissleutel te voorschijn haalde om dien in het slot van zijn huisdeur te steken, bleef hij een oogenblik stokstijf staan, met een angstige uitdrukking op zijn gelaat.

Toen boog hij zich voorover en bekeek het slot wat nauwkeuriger.

De slotplaat was van zwaar koper vervaardigd en dien zelfden morgen pas gepoetst.

Hij wist dat zeker, omdat hij het toevallig zelf had zien doen door de werkvrouw, die iederen dag kwam om het grove werk te verrichten.

Op de glimmende oppervlakte van de slotplaat zag hij een gele zelfstandigheid.

Het was een brokje gele was!

Ashton bedacht zich nog een oogenblik, stak toen den sleutel voorzichtig in het slot, draaide hem om en trad het huis binnen.

Het was een gerieflijk klein huisje aan de Hammarstreet, hetwelk hij in zijn geheel bewoonde.

In de vestibule trad hem een bediende te gemoet die hem van zijn overjas en hoed ontdeed.

De man scheen iets ongewoons in het gelaat van zijn meester te ontdekken, tenminste hij vroeg eerbiedig:

— Gevoelt gij u misschien niet goed mijnheer?

— Hoe zoo? vroeg de commissionnair.

— Gij zijt wel bleek als ik het zeggen mag, mijnheer!

— Ben ik dat werkelijk? Het is niet onmogelijk — ik heb een beetje hoofdpijn! Is miss Arabella al thuis?

— Ja mijnheer, zij zit in haar boudoir!

— Ik dank je, Henry!

Ashton liep snel de breede eikenhouten trap op die naar de eerste verdieping voerde.

Weer aarzelde hij een oogenblik en toen klopte hij op een fraai gebeeldhouwde deur, behoorende tot het boudoir van zijn zuster, die sinds eenige jaren zijn huishouden waarnam, geholpen door den bediende Henry, een oude keukenmeid en de zoeven genoemde werksster.

Daarna opende Ashton de deur en trad binnen.

Hij bevond zich in een tamelijk groot vertrek, ingericht als het boudoir van een jong meisje.

De wanden waren met een lichtblauwe stof bespannen, de meubelen, in Empire stijl, waren witgelakt.

Op den grond lag een wijnrood, dik tapijt.

Voor een van de beide ramen zat de bewoonster van deze kamer, wier uiterlijk echter zonderling contrasteerde met de inrichting daarvan.

Mis Arabella Ashton was op dit oogenblik 43 jaar.

Het was echter duidelijk dat zij alles in het werk stelde om er als een jong meisje van 16 of 17 uit te zien.

Zij droeg een mousseline japon met korte rokken,

witte, a jour bewerkte kousen en kokette lage schoentjes met zeer hooge Fransche hakken.

Haar haar was zeer hoog opgemaakt en met een breed paars band vastgehouden.

Toch zôu zij er niet kwaad uitgezien hebben, als zij zich slechts had wilen schikken in de omstandigheid dat zij haar eerste jeugd reeds ver achter zich had gelaten en zich dienovereenkomstig had gekleed.

Haar gelaat was tamelijk sterk geblanket en het was duidelijk te zien dat zij wenkbrauwen en wimpers placht te teekenen.

Haar donkere oogen keken haar broer nieuwsgierig aan, en zij liet de handen met het boek dat zij bezig was te lezen op haar schoot rusten.

Blijkbaar had zij haar broeder niet verwacht.

— Wat is dat, Arthur? vroeg zij. Moet je je niet spoedig kleeden voor de opera?

— De opera moet maar wat wachten! zeide Ashton op somberen toon. Vertel mij eens waarmede de werkster haar koperwerk pleegt te poetsen!

Miss Arabella was op deze vraag zoo weinig voorbereid, dat zij haar broeder met open mond zwijgend aan staarde.

— Welnu? herhaalde Ashton ongeduldig.

— Wel, met poetspomade!

— Met een vloeibaar poetsmiddel?

— Natuurlijk!

— Dus nooit met was?

— Hoe kom je daar in hemels naam bij. Wie gebruikt er nu was om koper te poetsen. Maar waarom vraag je dat eigenlijk?

— Dat zal ik je zeggen, antwoordde haar broeder op gedempten toon. Toen ik zoeven den sleutel in het slot wilde steken, vond ik op de slotplaat een vrij groot klompje gele was!

— Hoe konit dat daar? riep Arabella verbaasd.

Ashton haalde ongeduldig de schouders op.

— Het komt er natuurlijk niet vanzelf! riep hij uit. Begrijp je niet wat dat beteekent?

— Ik heb er niet het flauwste vermoeden van!

— Dan zal ik het je zeggen, maar het moet mij eerst van het hart dat ik mij niet goed kan voorstellen hoe het mogelijk is dat de zuster van een commissionair in edelgesteenten dit niet weet! Om kort te gaan — er is van het slot van onze buitendeur een wasafdruk genomen!

Arabella keek haar broeder vragend aan.

— Een wasafdruk? Wie heeft dat dan gedaan en met welk doel?

Ashton stampte woedend op den vloer.

— Moet ik je dat nu werkelijk nog zeggen! riep hij uit. Nu dan, het is gedaan door schurken, die hier wilen inbreken, en nu zal ik je het doel wel niet nader behoeven uiteen te zetten!

Nu scheen de beteekenis van hetgeen haar broeder ontdekt had toch tot Arabella Ashton door te dringen.

Zij slaakte een kreet van schrik en verbleekte zelfs onder de laag rouge die haar gelaat bedekte.

— Groote God, dan zijn wij verloren, riep zij uit op dramatischen toon.

Ashton maakte een gebaar van wrevel.

— Wij zijn nog volstrekt niet verloren! Houd je in 's hemels naam bedaard en maak niet zoo veel opschudding? Je ziet dat ik zelf doodkalm blijf!

— Kalm! Je bent zoo wit als een laken!

— Men kan bleek zijn en toch kalm! hernam Ashton op nijldigen toon. Het zou trouwens geen wonder zijn als ik wat overstuur ben, want ik heb juist een paar dagen geleden een zeer groot bedrag aan diamanten ontvangen. Van het geld spreek ik nog niet eens!

— Maar wat zullen wij dan doen! riep Arabella op klagenden toon. Zij zullen ons in ons bed vermoorden.

— Dat zullen zij in het geheel niet doen als wij maar rustig weten te blijven en weten te handelen!

— Wat wil je dan doen?

— Om te beginnen wil ik natuurlijk de politie waarschuwen!

— O, o wat een ellende! wat een opschudding! Ik heb er vreeselijke migraine van gekregen!

Arabella was opgestaan en liep weeklagend, de handen tegen de slapen gedrukt, het vertrek op en neder.

Haar broeder wierp haar een minachtenden blik toe en riep uit:

— Je bent een heldin, dat moet ik zeggen! Je schreeuwt al moord en brand voor er al inbrekers te zien zijn!

— Maar ik wil ze niet zien! schreeuwde Arabella wanhopig.

— Je zult ze ook niet te zien krijgen, als je ten minste door je dwaas geschreeuw niet alles in de war stuurt!

— In de war stuurt? Wat ben je dan van plan? vroeg Arabella ademloos, terwijl zij vlak tegenover haar broeder bleef stilstaan.

— Het verwondert mij dat je dat zelf niet kunt raden. Natuurlijk zullen wij den schurken een val zetten!

— Je wilt ze dus afwachten?

— Ja!

— O, dat overleef ik niet! riep de bejaarde schoone terwijl zij zich op de kleine wiggelakte sofa liet vallen en de handen voor de oogen drukte, als wilde zij een vreeselijk visioen verjagen.

— Je begrijpt wel dat ik dat niet alleen doe, vervolgde Ashton spottend. Ik zal wel zoo verstandig zijn een half dozijn agenten tot gezelschap te vragen! Ik heb er nu bijna spijt van dat ik je over de zaak gesproken heb, want door je overdreven vreesachtigheid en je zenuwachtigheid zou je de zaak nog bederven en beletten dat de politie een goede vangst doet!

— Wij krijgen dus die afschuwelijke politiemannen hier in huis?

— Daar zal niets aan te doen zijn! Maar stel je gerust — je behoeft ze niet te zien te krijgen, als je er niet op gesteld bent.

Onder het spreken van deze woorden had Ashton zijn zuster een schuinschen blik toegeworpen.

Hij meende op zijn vingers te kunnen narekenen, welk antwoord er zou volgen.

Dat antwoord kwam dan ook spoedig genoeg:

— Zoo bedoel ik het nu weer niet, riep Arabella boos uit. Ik ben volstrekt niet bang voor hen! Bij de politie zijn vaak heel charmante jongelui!

— En bij de detectives dan? riep Ashton spottend uit.

— Krijgen wij die ook hier? riep Arabella, terwijl zij opsprong en als een bakvisch in de handen klapte, en de kamer rondhuppelde.

— Ik dacht het wel, bromde de juweelhandelaar. Je maakt er natuurlijk weer een relletje van! Die detectives komen hier echter niet voor de grap of op een thee-visitatie of op een muziekavondje, maar in een hoogst ernstige zaak! En voor het overige maak ik je er attent op, dat een van je krullen is losgeraakt en daarginds op den grond ligt.

HOOFDSTUK II.

Scotland Yard wordt ter hulp geroepen.

Na deze woorden te hebben uitgesproken, verliet Arthur Ashton het vertrek waar hij zijn zuster ten prooi aan de meest uiteenlopende gewaarwordingen achterliet.

Hij begaf zich naar zijn partikulier kantoor, een weelderig ingericht vertrek, dat op dezelfde verdieping gelegen was, en liep regelrecht op het telefoontoestel af.

Het volgende oogenblik had hij zich in verbinding gesteld met Scotland Yard en mededeeling gedaan van zijn ontdekking.

Men gaf hem ten antwoord dat er aanstonds een bekwame detective zou worden gezonden die de zaak zou onderzoeken.

Eenigszins gerustgesteld zette Ashton zich voor zijn lessenaar en doorbladerde met een tevreden gezicht zijn boeken, waaruit hem duidelijk bleek dat hij in de laatste maanden groote winsten had behaald.

Hij zat daar echter nog geen twintig minuten, of de bediende kwam met een verbaasd gezicht binnen en kondigde het bezoek van den detective James Sullivan aan.

— Is hij alleen? vroeg Ashton.

— Neen mijnheer, hij is vergezeld door een jong meisje.

— Ziet ze er energiek uit?

— Dat verzeker ik u, mijnheer, het lijkt mij geen katje om zonder handschoenen aan te pakken!

— Dat is dan misschien miss Dorrit Evans, die onlangs aangestelde vrouwelijke detective, die zich al eenige malen zoo kranig heeft onderscheiden!

Laat hen aanstonds hier komen!

De bediende ging heen en liet even later James Sullivan, een van de beste detectives van Scotland Yard, en miss Dorrit Evans binnen, een leerlinge van zijn jonge vrouw, die eveneens tot de beste vrouwelijke detectives van dezen tijd werd gerekend.

Sullivan was een stevig gebouwde, krachtig gespierde jonge man, met een donker uiterlijk, en Dorrit Evans kon gerust gerekend worden tot de mooiste meisjes van Londen, al is het waar dat haar gezichtje wel wat al te krachtige gelaatstrekken vertoonde.

Ashton bood den beiden bezoekers een stoel aan, wreef eenige malen zenuwachtig de handen over elkaar en begon toen:

— Ik heb de eer met mijnheer Sullivan te spreken, nietwaar?

— Die ben ik, mijnheer, en dit is mijn zeer gewaardeerde collega, miss Evans!

— Ik hoop, dat ik niet te overijld heb gehandeld, mijnheer Sullivan, maar ik heb zoo even iets ontdekt dat mij met groote ongerustheid vervult. Ik ben commissionnair in juweelen, en het spreekt dus vanzelf dat ik heel goed weet aan welke gevaren ik daardoor bloot sta en dat ik de manieren ken waarop heeren inbrekers hun nachtelijke bezoeken meestal voorbereiden.

Sullivan knikte ten teeken van instemming.

— Welnu, mijnheer Sullivan, toen ik zooeven mijn huis wilde betreden, vond ik op de koperen slotplaat, juist naast het sleutelgat, een klein kluitje gele was, niet grooter dan een erwt, waarvan een gedeelte over de spiegellende oppervlakte van de slotplaat was uitgewreven. Als zij beduimd en vuil geweest was, zou ik het waarschijnlijk niet zoo spoedig hebben opgemerkt, maar nu was het duidelijk zichtbaar!

Sullivan en miss Evans stonden als bij afspraak op.

— Wij zullen het eens gaan zien, mijnheer Ashton, zeiden de detectiven.

— Ik vergezel u als gij het goed vindt.

Het drietal verliet het vertrek, daalde de trap af en bereikte de vestibule.

Sullivan opende de huisdeur en boog zich voorover.

Met een stukje karton dat hij van een visitekaartje scheurde, nam hij het kluitje was van de plaat.

Hij bekeek het nauwkeurig, rook er even aan en zeide toen, met een ernstigen klank in zijn stem:

— Dit is zuivere gele bijenwas, de eenige die geschikt is voor dit soort werk! Ik geloof dat gij er goed aan gedaan hebt ons te laten roepen, mijnheer Ashton. Waarschijnlijk heeft de kerel die u des nachts een ongewenscht bezoek wilde brengen, den afdruk eenigszins overhaast genomen, misschien met den rug naar de deur staande, en is hij in zijn werk gestoord.

Sullivan sloot de deur weder en zeide:

— Wij kunnen nu wel weer naar boven gaan, wellicht kunt gij mij eenige inlichtingen verstrekken.

Het drietal begaf zich opnieuw naar het kantoor van den juweelenhandelaar.

En daar begon Sullivan zijn ondervraging, terwijl Dorrit Evans alles wat van eenig belang was in haar notitieboekje noteerde.

— Hebt gij een groot personeel, mijnheer Ashton?

— Een bediende, een keukenmeid en een werkster. Mijn zuster en ik vormen het geheele huishouden, dus wij hebben geen groot dienstpersoneel noodig.

— Vertrouwt gij die menschen volkomen?

— Voor zoover ik kan nagaan, zeker! Henry is reeds tien jaar in mijn dienst en onze keukenmeid nog lan-

ger! De werkster is hier steeds maar eenige uren per dag.

— Slapen de bedienden in uw huis?

— Ja.

— Waar?

— Op zolder!

Sullivan dacht even na en hernam toen:

— Hebt gij groote geldswaarden in uw huis?

— Ik weet niet wat gij groot noemt — ongeveer twintig duizend pond sterling aan juweelen en minstens het dubbele van dat bedrag aan goud en zilver!

— Is dat niet onvoorzichtig?

— Dat stem ik u toe, maar ik was voornemens het reeds morgen voor het grootste deel naar mijn bankier te brengen.

— Gij hebt het dus zeker nog niet lang in huis?

— Drie dagen.

— Is dat bekend?

De juwelier dacht even na en antwoordde toen:

— Mijn zuster weet er natuurlijk van; ik heb het aan mijn bankier medegedeeld en het is niet onmogelijk dat ik er op de club ook over gesproken heb.

— Van welke club zijt gij lid?

— Van de Windsorclub.

— Daar kom ik ook vaak. Zij heeft ruim 800 leden. Nu, het was misschien beter geweest als gij het maar niet had verteld.

— Dat geloof ik nu ook, mijnheer Sullivan, zeide Ashton met een benepen gelaat.

— Het lijkt mij zoo goed als zeker te zijn, dat de man aan wien dit kluitje was heeft toebehoord, op de hoogte was van de omstandigheid dat gij juist in deze dagen een zeer groot bedrag aan juweelen en geld in huis had, wat anders uw gewoonte niet is. Door redeneerende moeten wij wel tot de conclusie komen dat ons heerschap nog van nacht den slag zal willen slaan.

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd of op de gang liet zich een snerpande kreet hooren.

De deur werd geopend en Arabella trad binnen.

Zij trad regelrecht op haar broeder toe, en sloeg haar armen met een melodramatisch gebaar om zijn hals.

— Mijn lieve Arthur, wat willen ze met je doen, riep zij wanhopig. Willen zij je vermoorden?

Ashton maakte zich onwillig los.

— Zusje, zoo ver zijn wij nog niet, zeide hij ongeduldig. Van vermoorden is geen kwestie.

— Maar mij dan misschien?

— Jou eerst recht niet. Je hebt met het geheele geval immers niets te maken.

Maar dat was niet naar den zin van Arabella Ashton.

Inbrekers in huis, een zestal knappe bobbies, en zij zou niets met de zaak te maken hebben? Neen, daar zou zij een stokje voor steken.

Maar nu nam Sullivan weder het woord.

Met een fijn glimlachje om zijn dunne lippen hernam hij:

— Het schijnt, dat mejuffrouw uw zuster, natuurlijk louter door toeval een en ander heeft opgevangen van hetgeen hier gesproken werd. Ik kan haar echter de verzekering geven dat alles met een sisser zal afloopen. Met uw goedvinden, mijnheer Ashton, zullen wij hier en in het wijnhuis aan den overkant zes of acht mannetjes posteeren, want zij zullen wel met twee of misschien wel drie man komen en dan behoeven wij hen slechts als rijpe vruchten te plukken.

— Maar daar mag ik toch bij zijn, mijnheer Sullivan, vroeg Arabella. Het is zoo vreeselijk interessant.

Dorrit Evans keek de oude jonge juffer vol verbazing aan.

Van haar standpunt kon zij volstrekt niet begrijpen hoe men als buitenstaander in dergelijke dingen belang kon stellen.

— Wij mogen u niet verzwijgen, Miss, zeide het jonge meisje, dat het misschien wel interessant, maar tevens niet geheel en al zonder gevaar is. Dergelijke lieden zijn meestal gewapend.

— Schieten zij? vroeg miss Arabella.

— Ook dat, miss, antwoordde Dorrit Evans.

— O wat vreeselijk, hernam miss Arabella met een huivering van schrik.

Sullivan had eenigszins ongeduldig op zijn horloge gekeken. Hij stond op, gaf Dorrit Evans een wenk en zeide:

— Ik geloof dat er verder niets te bespreken valt, mijnheer Ashton. Omstreeks elf uur zullen hier, den een na den ander, om zoo weinig mogelijk achterdocht te baren, een zestal agenten komen. Natuurlijk zijn wij beiden ook van de partij, want het zou wel eens kunnen.....

— Welnu? vroeg Ashton nieuwsgierig.

— Ik wilde slechts zeggen, dat de inbreker misschien iemand is dien wij van naam goed kennen en dien wij zeer gaarne zouden vangen.

— En wat moeten wij doen, mijnheer Sullivan? vroeg Ashton.

— Het is het beste dat gij uw gewoonten zoo weinig mogelijk verandert. Hoe laat begeeft gij u gewoonlijk ter ruste?

— Half twaalf of uiterlijk twaalf uur.

— Doe dat dan ook nu. Waar bewaart gij het geld en de juweelen?

Ashton wees op een zware brandkast die in een hoek van het vertrek stond.

— In die kast, zeide hij.

— Mooi zoo. Dan zullen wij nog even de inrichting van het huis opnemen, ten einde de beste plaatsen uit te zoeken, waar wij onze mannetjes kunnen opstellen en de rest komt vanzelf in orde. Ik geloof, mijnheer Ashton, dat ik het lot zeer dankbaar moet zijn dat u dit onnoozele kluitje was deed vinden.

— Gelooft gij dat werkelijk?

— Ik ben er bijna zeker van.

— Maar zullen wij dan de inbrekers heelemaal niet te zien krijgen? klaagde Miss Arabella met een pruilend lipje.

— Als wij hen goed en wel beet hebben, zullen wij hen u laten zien, Miss, antwoordde Sullivan glimlachend. En ik hoop u werkelijk iets zeer bijzonders te kunnen toonen.

HOOFDSTUK III.

De Inbraak.

Bijna op hetzelfde oogenblik waarop dit gesprek gevoerd werd, stond Lord Lister, alias John Raffles in zijn hemdsmouwen in zijn geheime werkplaats, die zich diep onder den vloer bevond van het tuinhuis in het park dat zich uitstreckte achter de prachtige villa, welke

hij bewoonde onder den alom bekenden naam van Lord William Aberdeen, lid en vice-president van de Windsor Club, welke wij zoeven reeds hoorden noemen.

Niet ver van hem vandaan stond een iongeman

eveneens in zijn hemdsmouwen, die aan een draaibank bezig was.

Raffles zelf had in de linkerhand een huissleutel en in de rechter een vijltje, waarmede hij den sleutel met groote zorgvuldigheid bewerkte.

Nu en dan hield hij op, en vergeleek den sleutel met een afdruk in was, die naast hem op een werkbank lag.

Eindelijk scheen hij gereed, en het werk naar zijn zin te zijn.

Hij lag den sleutel neder, begaf zich naar een fonteintje in den hoek van de werkplaats en reinigde zijn handen.

Hij sloeg zijn mouwen over zijn gespierde armen neder en kwam naar Charly toe, die eveneens zijn gereedschap nederlegde.

— Ben je geslaagd? vroeg Raffles, terwijl hij het werkstuk, waaraan de jonge man was bezig geweest, nauwkeurig bekeek.

— Ik geloof, dat het wel zal gaan, antwoordde Charly. Je hebt mij zeer hard staal te bewerken gegeven, maar met een weinig geduld, kom ik er wel.

— Het zou mij genoeg doen, als het gelukte, want het is altijd mijn verlangen geweest, onderdeelen van een mijner vliegmachines, die gebroken of verloren zijn geraakt, zelf te repareren, zonder een fabriek te hulp te moeten roepen. Laat het nu maar rusten en ga mede, dan zullen wij eens nader beraadslagen over onze kleine onderneming van vannacht.

Ook Charly wiesch zijn handen, daarop trokken de beide vrienden hun jassen aan, en verlieten de werkplaats.

Zij hadden haar verlaten door een geheime deur, volkomen onzichtbaar voor iedereen die van haar bestaan niet op de hoogte was.

Deze deur schoot geruisloos achter hen dicht en daarop beklommen zij een ijzeren wenteltrap die uitkwam in een zeer smalle gang, uitgespaard tusschen den buitenmuur van het tuinhuis en den zijwand van een vertrek.

Zij traden dit vertrek binnen nadat Raffles, door op een knop te drukken, die onderaan tegen een krul van de trapleuning was bevestigd, den wand in beweging had gebracht, waardoor zich een soort valdeur opende.

Toen zij in het vertrek stonden, drukte Raffles op een tweeden knop, in het snijwerk van een spiegel op den schoorsteenmantel verborgen, en de valdeur, die in een boekenkast scheen te zijn, kwam weder naar beneden.

Zij verlieten het tuinhuis door de voordeur, en stapten door het prachtige park snel naar de achterzijde van de villa, die voor een groot gedeelte door groot opgaand geboomte aan hun blikken onttrokken was.

Zij traden binnen door de tuindeur en begaven zich aanstonds naar de prachtige bibliotheekzaal, die meestal getuige was van hun krijgsraden.

Zij lieten zich neervallen in een gemakkelijken stoel en nu begon Raffles zijn plannen uiteen te zetten.

— Ik ben op het denkbeeld van deze onderneming gekomen doordat de commissionair in juweelen Arthur Ashton mij daar zelf heeft opgebracht!

— Dat is waar, hij is lid van de Windsor Club!

— Meestal brengt de man zijn geld aanstonds naar de bank, maar ik heb vernomen dat hij juist een paar dagen geleden een zeer groot bedrag aan goud en juweelen heeft vrij gemaakt, dat echter misschien reeds morgen weer het huis uitgaat! En ik heb juist een paar duizend pond sterling noodig voor een tehuis voor oude zeelieden, waar het gemeentebestuur van Aberdeen nog maar altijd niet aan wil, onder de kinderachtige verontschuldiging dat de tijden zoö duur zijn! Het is merkwaardig — de tijden schijnen alleen maar duur te zijn voor de heeren wettenmakers! Voor de armen schijnen zij nog altijd heel normaal te zijn!

— Is die Ashton rijk?

— Ja, hij moet zeer veel geld verdiend hebben in den laatsten tijd.

— Ken je hem persoonlijk?

— Niets beter dan mijn minste slachtoffers!

— Zijn er bedienden in huis?

— Twee. Een oude bediende, en een even oude keukenmeid.

— Waar slapen die?

— Op den zolder.

— Zijn er veel huisgenooten?

— Slechts een zuster, Miss Arabella, die een beetje van Lotje getikt is. Zij is een weinig hysterisch en men zegt dat zij zich zeer goed zou laten troosten over het verlies van haar verloofde, die haar eerige jaren geleden in den steek heeft gelaten. Kortom zij zou zich gaarne met de rozen ketenen van het huwelijk aan het lid van het sterke geslacht laten binden!

— Is zij mooi?

— Twintig jaar geleden is zij wellicht niet al te onaantrekkelijk geweest!

— Ah!, ah — ze is dus zeker niet meer in haar pril-
le jeugd jaren?

—O, er zijn vrouwen die altijd jeugdig blijven! Zij doet er in ieder geval al haar best toe! Ik taxeer haar op 40 jaren, maar zij kan ook wel 45 zijn.

— Wat is er met dien vrijer van haar gebeurd?

— Die zal wel een ander hebben genomen.

— Dan was het in ieder geval een zeer onzelfzuchtig man!

— Hoe zo?

— Omdat die zuster wel zeer rijk zal zijn!

— Neen, dat geloof ik niet. Zij heeft geen eigen kapitaal, en als ik haar broeder goed ken dan zou hij haar ook geen penny bruidschat medegeven, want hij heeft een veel te goede huishoudster aan haar.

— Ken je de inrichting van het huis?

— Ja, ik heb er eens een kijkje genomen in het gewaad van een eerzaam belastingambtenaar.

— Is het een bezwaarlijke brandkast?

— Ze is nieuw, maar wij zullen er toch niet meer dan een uur werk aan hebben!

— Zullen wij ons vermommen?

— Zonder twijfel! Men kan niet te voorzichtig zijn! Bij dergelijke ondernemingen is het zaak om een ander te zijn dan Lord Aberdeen en zijn secretaris. En verder valt er geloof ik niet meer te beraadslagen. De sleutel, naar mijn wasafdruk gemaakt, zal wel aanstonds passen, al heb ik den afdruk een beetje overhaast moeten maken.

— Maar is er in het geheel geen ketting op de deur?

— Natuurlijk is die er wel! Hij wordt echter pas om half twaalf door den heer des huizes in persoon voor de deur gedaan, en voor dien tijd zullen wij binnen zijn!

— Is er geen portier?

— Neen, want het geheele huis, dat niet zeer groot is, wordt door Ashton bewoond. Beneden is een klein kantoor waar overdag klerken zitten. Op de eerste verdieping is de woonkamer, de particuliere werkkamer van Ashton, het boudoir van Miss Arabella. Op de tweede verdieping zijn de slaapkamers, een kleine biljartzaal en de eetkamer en dan komt de zolder.

— Maar zal men ons niet zien binnen gaan?

— Die kans bestaat, maar ze is niet groot. Ik heb goed op de plaatsing van den lantaarnpaal gelet. Het huis is des avonds vrijwel in het donker gehuld, vanwege de hooge boomen die langs de voortuinen geplant zijn en het licht ook tamelijk afgezonderd.

Raffles had een sigaret opgestoken en blies behagelijk de rookwolkjes uit.

Hij wreef zijn handen en bromde:

— Het zal op rolletjes gaan!

Charly wierp een blik op zijn horloge.

— Het is bijna zes uur. Waar dineeren wij?

— Wij zullen maar naar de Club gaan, misschien is Ashton daar ook, en vernemen wij nog iets van zijn plannen voor hedenavond.

De beide vrienden kleedden zich in den rok en lieten zich in de groote blauw gelakte auto door den chauffeur Henderson gestuurd, naar het gebouw van de beroemde Club in de Oxfordstreet brengen.

Er dineerden dien dag verscheidene Clubleden, maar Ashton bevond er zich niet onder.

Na te hebben gedineerd, vertoefden de beide vrienden nog eenige oogenblikken in de leeszaal, om daar op hun gemak de avondbladen te zien en daarop verlieten zij het Clubgebouw weder, teneinde zich voor hun nachtelijke onderneming te gaan voorbereiden.

In hun slaapkamers vermoonden zij zich.

Dat wil zeggen alleen hun gelaat onderging een grondige verandering.

Zij hielden hun rok aan en staken slechts hun maskers bij zich.

Het was omstreeks kwart over tien, toen zij hun slaapkamers verlieten en langs een smalle achtertrap de villa aan de parkzijde uitgingen, zonder door den ouden Gaston, den trouwen kamerbediende van zijne Lordschap, te zijn opgemerkt.

Zij staken het park schuin door en bereikten zo de kleine tuindeur, die uitkwam in een stille zijstraat, waar zich nooit een levende ziel vertoonde.

Raffles opende de deur met een eigenaardig gevormden sleutel.

Het volgende oogenblik stonden de beide vrienden op straat.

Haastig sloegen zij den weg naar de Hammarstreet in.

Een naburige klok sloeg juist elf uur toen zij het huis van den juwelier naderden.

Als de beide mannen niet zooveel aandacht hadden besteed aan de voordeur van het huis, dan zouden zij misschien hebben opgemerkt dat zich in een portiek aan de overzijde van de straat verdachte schaduwen bewogen.

Raffles en Charly liepen echter kalm door, openden het hekje van den voortuin en liepen zonder overhaasting het tuinpad af dat naar de voordeur leidde.

Raffles had den sleutel reeds in de hand.

Hij stak het goed geoliede voorwerp in het slot en het volgende oogenblik ging de deur open.

De beide vrienden betraden een tamelijk helder verlichte vestibule.

Raffles sloot de voordeur weder achter zich.

En zoo vlug en stil was alles in zijn werk gegaan, dat er nauwelijks eenige seconden waren verlopen, sedert het hekje van den tuin werd geopend.

Het was zeer stil in huis.

Blijkbaar waren de bedienden reeds naar bed, hetgeen Raffles dan ook wel wist.

In het midden van de zoldering hing een ouderwetse koperen lantaarn, met gekleurde glazen er in, waar achter een klein electrisch lampje gloeide.

— Waar zullen wij ons nu zoo lang verschuilen? vroeg Charly, zoo zacht fluisterend, dat Raffles hem nauwelijks kon verstaan!

— Daar ginds in den hoek is een groote kleerkast, waarin wij gemakkelijk met zijn beiden kunnen staan. Wij zullen de deur open laten, totdat wij Ashton hooren aankomen.

— Zou hij dan speedig gaan slapen?

— Dadelijk daarop. Hij mag dan in diamanten handelen, maar hij heeft zeer geregelde gewoonten.

De beide vrienden richtten hun schreden naar de kastdeur.

De sleutel stak op het slot, maar de deur was open.

Het was een breede en diepe kast.

Raffles en Charly konden er dan ook gemakkelijk in plaats vinden.

Zij traden er binnen en Raffles trok de deur tot op twee handbreedten dicht.

HOOFDSTUK IV.

In de val.

Er verliep bijna een half uur zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

Het geheele huis leek wel uitgestorven.

Maar om bijna half twaalf werd er ergens boven in het huis een deur geopend.

Er naderden voetstappen, die de trap kwamen af dalen.

Maar nog voor het geschuifel van twee pantoffels over de marmeren platen van de vestibule klonk, had Raffles de deur van de kast, die half onder de trap was verborgen bijna geheel toegetrokken, maar toch niet zoover, of hij kon een groot gedeelte van de vestibule met de straatdeur overzien.

Ashton stak de hall over.

Hij was op zijn pantoffels en droeg een met tressen versierd huisjasje.

Hij liep recht op de straatdeur toe, greep den zwaren ketting en bevestigde het uiteinde aan de deur.

Maar wat hij vervolgens deed, lachte Raffles minder toe.....

Ashton haalde namelijk een zeer zwaar hangslot uit zijn zak, stak daardoor twee zware krammen, een in de deur en een in de deurpost, draaide den sleutel een paar malen in het handslot om en liet hem ten slotte in zijn zak glijden.

— Waar haalt de man, voor den duivel, die plotse-linge achterdocht vandaan? bromde Raffles in zich zelf. Ik weet zeker dat die haken er gisteren niet waren.

Intusschen de beide mannen moesten zich schikken in de omstandigheid dat zij aanstonds waarschijnlijk naar een anderen uitweg zouden moeten omzien, want het verwijderen van de zware krammen zou misschien wat al te veel tijd kosten.

Toen Ashton zijn plicht als huisheer had vervuld, ging hij weder heen zooals hij gekomen was.

Ten slotte stierven zijn voetstappen geheel en al weg.

Raffles had de deur van de kast weder verder geopend.

Toen alles weder stil in huis was, trad hij naar buiten.

Bij het licht van de electrische ganglantaarn kon Charly zien dat er een diepe rimpel midden over het voorhoofd van zijn trouwen vriend liep.

Het was duidelijk dat Raffles ingespannen ergens over nadacht.

— Waar wachten wij eigenlijk op? vroeg de jonge man, toen zij beiden geruimen tijd onbewegelijk op dezelfde plek hadden stilgestaan.

— Op een goeden inval! antwoordde Raffles zachtjes.

— Wat meen je? vroeg Charly verbaasd.

— Ik meen, dat ik wel eens zou willen weten waarom onze vriend vandaag plotseling zoo wantrouwend is geworden, terwijl hij het geld en de edelsteenen toch reeds twee volle dagen in huis heeft. Ik weet zeker dat die extra afsluiting er gisteren nog niet was.

— Misschien is zijn zuster wat vreesachtig en heeft zij er op aangedrongen, opperde Charly.

Raffles haalde vluchtig de schouders op.

— Het is mogelijk, maar ik weet niet wat het is — mij komen allerlei gedachten aan muizenvallen in den geest! Wij zullen eens even gauw zien, of hier wellicht gelijkvloers nog een tweede uitgang is.

Raffles voegde de daad bij het woord.

De vestibule versmalde zich, niet ver van de trap, tot een gang, die voor het oog was verborgen achter een bruin fluweelen gordijn, dat aan een koperen roede was opgehangen.

Raffles sloeg dit gordijn ter zijde en ging de gang in, waar nog een zwak licht doordrong, afkomstig van de lantaarn in de vestibule.

Charly volgde hem op den voet.

De gang had twee deuren terzijde, die echter stevig gesloten bleken te zijn en waarschijnlijk behoorden tot wandkasten.

Aan het einde, recht tegenover het fluweelen gordijn bevond zich een derde deur, waarvan de bovenhelft uit glas bestond, dat echter met stevige tralies was beschermd.

Raffles schudde het hoofd.

Hij draaide voorzichtig aan den knop van de deur.

Zij was gesloten.

Hij trok langzaam de beide grendels terug, maar ook nu kon hij de deur niet openen.

Zij was blijkbaar op slot gedraaid.

— Er is hier iets wat mij niet bevalt, fluisterde Raffles. Ik ruik iets in dit huis, dat er eergisteren niet was. Die tralies voor de ruiten lijken mij splinternieuw te zijn. Kijk maar eens naar de koppen van de schroeven, waarmede de uiteinde van de bouten op de deurpost zijn geschroefd. Zij glimmen nog van nieuwhed.

Raffles deed een paar stappen terug.

Zijn blik gleed naar boven.

Boven de deur bevond zich een rond raampje, dat slechts bij middel van een knip gesloten scheen te zijn.

Raffles moest op de teenen gaan staan en zijn armen

zoo ver mogelijk uitstrekken om den onderkant van dat raampje te kunnen bereiken.

Hij wenkte Charly naderbij, die onmiddellijk begreep wat Raffles van hem wilde en zich een weinig voorover boog met beide handen tegen de tralies van de deur steunende.

Met een vluggen sprong was Raffles op zijn schouders.

Hij schoof de knip van het raampje terug en zette het open.

Blijkbaar was het bestemd om frissche lucht binnen te laten.

Het was nauwelijks groot genoeg om een volwassen persoon doorgang te verleen.

Raffles sprong met niet meer leven dan een kat zou maken weder op den grond.

Toen bromde hij in zichzelf:

— Het is niet veel zaaks, maar het is toch iets.

— Waar denk je eigenlijk aan? vroeg Charly, die niets begreep van wat er in zijn meester omging.

— Beste jongen, ik denk op het oogenblik aan de genoegens van de buitenlucht. Maar kom, laten wij nu maar aan het werk gaan.

Raffles wierp nog een blik door de tralies en zag, voor zoover de duisternis het hem veroorloofde, een kleinen tuin, die door een lage schutting omringd was.

Nu keerden de beide vrienden door de gang terug en traden weder in de vestibule.

— Doe je masker voor en volg mij, zeide Raffles kortaf.

De beide mannen bonden zich het zwarte halfmasker voor, en bestegen de trap.

Zij waren nauwelijks halverwege of het werd duister om hen heen.

Als bij afspraak stonden de beide mannen stil.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg Charly op een heesch fluisterenden toon.

— Wel, als ik mij niet vergis, gaat het licht uit, antwoordde Raffles laconiek.

— Uit zich zelf?

— Dat denk ik haast niet. Het zal wel door menschenhand uitgedraaid zijn.

— Kan Ashton dat van zijn slaapkamer af doen?

— Dat zou iets geheel nieuws zijn op het gebied van electriche verlichting. Meestal bevindt zich de schakelaar op dezelfde verdieping als de lamp. Gelukkig hebben wij zelf lantaarns bij ons.

De beide vrienden haalden hun zaklantaarn te voorschijn.

Het volgende oogenblik straalden twee electriche lampjes in de duisternis.

Midden op de trap wendde Raffles zich eensklaps om en liet het licht van zijn lantaarn in alle hoeken van de vestibule spelen.

Er was niets te zien.

Raffles bromde iets onverstaanbaars en vervolgde zijn weg.

Spoedig hadden zij de eerste verdieping bereikt.

— Waar moeten wij zijn? vroeg Charly fluisterend.

— Daarginds, die bruine deur.

De beide mannen gingen op de deur toe, plaatsten hun lantaarns op den grond en haalden hun instrumenttasch te voorschijn.

De deur was gesloten, maar Raffles had haar spoedig geopend, met een vlugheid, die nog altijd de verbazing gaande maakte van Charly Brand.

De twee mannen betraden de particuliere werkkamer van Arthur Ashton.

Charly wilde de deur achter zich sluiten maar Raffles hield hem met een gebaar tegen.

De jonge man wierp hem een verbaasden blik toe.

— Men zal ons kunnen hooren, als wij de deur open laten, fluisterde hij.

— Dat is nog beter dan dat wij ons onzen terugtocht afsnijden, meende Raffles.

Hij trad op de brandkast toe.

Charly ontpakte de tasch, die de noodige gereedschappen bevatte.

Maar plotseling hield hij op.

Op de gang meende hij een licht gerucht te hebben gehoord.

Hij dacht echter dat hij zich vergist had en ging voort met zijn arbeid.

Raffles had zijn rok uitgetrokken en zeide nu:

— Ga bij de deur staan en let goed op. Ik kan het alleen wel af.

Charly gehoorzaamde zonder verder vragen.

Hij ging bij de deur staan en wierp een blik in de gang.

Maar bijna op hetzelfde oogenblik trad hij weder terug en fluisterde heesch:

— Wij zijn ontdekt.

Raffles richtte zich op.

Zijn gelaat stond ernstig.

— Ik heb het wel gedacht, was alles wat hij zeide.

Hij liet de verschillende werktuigen vlug weder in de tasch glijden, schoof zijn rok weer aan en tastte naar zijn revolver.

— Met hoeveel zijn zij? vroeg hij.

— Ik meen dat ik drie gedaanten heb gezien.

— Sluit dan de deur, wij zullen door het venster zien te ontkomen.

Charly wilde het bevel opvolgen, maar hij had er reeds den tijd niet meer toe.

Op den drempel van de deur vertoonde zich een man in een maar al te bekende uniform — het was een agent van politie.

Naast hem vertoonde zich een tweede figuur, en ook deze was Raffles niet onbekend — het was de detective James Sullivan.

Beiden hielden een revolver in de vuist.

Sullivan draaide den schakelaar van het electriche licht op.

— Ik geloof, mijne heeren, zeide hij rustig, dat het voor u tijd is om uw werkzaamheden hier te staken. Ik hoop dat gij zoo goed zult zijn, u zonder verzet over te geven.

— En als wij weigerden? vroeg Raffles kalm.

— Dan zou ik tot mijn leedwezen genoodzaakt moeten zijn om geweld te gebruiken.

— Geweld, tegenover twee gentlemen, riep Raffles toornig uit.

Sullivan haalde de schouders op, terwijl de politieagent een minachtend lachje liet hooren.

— Ik weet niet of gij gentlemen zijt, heeren, hernam de detective, ofschoon ik wel moet erkennen dat gij er het uiterlijk van hebt. Op het oogenblik zijt gij echter bezig met een handwerk dat mij dwingt mijn plicht te doen. Ik waarschuw dat ieder verzet nutteloos zou zijn, want wij zijn hier met zijn achten. Steek uw handen uit.

— Met welk doel? vroeg Raffles.

— Vraagt gij dat nog? Natuurlijk om u te boeien.

Raffles bromde eenige woorden in een vreemde taal, die voor de politiebeambten onverstaanbaar waren, maar door Charly uitstekend begrepen werden.

Zijn vriend had hem zooeven medegedeeld dat ieder voor zich zelf moest zorgen, en dat zij moesten trachten te vluchten.

Raffles trad naar voren, en stak den agent die reeds met zijn boeien klaar stond, schouderophalend zijn beide handen toe.

Wantrouwend, met opgeheven revolver, bleef Sullivan van toezien.

En hij had er alle reden toe, want juist op het oogenblik dat de politieagent de boeien om de polsen van

den gevangene wilde sluiten, hief Raffles beide vuisten op.

Met zijn rechtervuist sloeg hij Sullivan de revolver uit de hand en met de linker vuist trof hij den agent zoo krachtig onder de kin, dat de man wankelde en naar een steunpunt zocht.

Raffles en Charly lieten geen tijd verloren gaan.

Zij baanden zich een weg tusschen de twee verraste politiebeamten door en stonden nu weder op de gang.

Zoo snel hun voeten hen dragen wilden, ijlden zij de trap op, maar niet dan nadat zij twee andere agenten, die vlak bij de deur op post stonden, onderstboven hadden geworpen.

Zoo bereikten zij de trap welke zij haastig begonnen af te dalen.

Boven in het huis was het nu een rumoer van geweld.

De agenten vloekten, Sullivan schreeuwde met luide stem eenige bevelen, en boven alles uit hoorde men de angstige stem van Ashton, en het hysterisch gegil van Miss Arabella.

In een ommezien waren beide vrienden de trap afgesneld.

De revolverkogels die hen ter elfder ure waren nagezonden, waren in den muur boven hun hoofd gedrongen.

Maar beneden wachtte er weer een ander gevaar.

Niet alleen was de voordeur gesloten, maar die deur werd bovendien door twee agenten bewaakt, ieder met een revolver gewapend.

Aan den anderen kant van de vestibule zagen de bei-

de vrienden onder het loopen een tengere vrouwenfiguur.

Het was Dorrit Evans, ook al met een revolver gewapend.

— Ik geloof werkelijk dat er te veel zijn, riep Raffles grinnkend uit. Het lijkt wel of zij een heel leger tegen ons op de been hebben gebracht.

Weer knalden de revolvers en nu vlogen de kogels rakelings voorbij de twee vluchtelingen.

Maar Raffles was nu juist bij den schakelaar van het elektrische licht.

Met een snelle beweging knipte hij met een kleine tang de draden door.

Het volgende oogenblik was de vestibule in duisternis.

Maar Raffles scheen wel in het donker te kunnen zien.

Zonder zich te bedenken rukte hij het gordijn ter zijde, dat de gang afsloot en stormde voort.

De getraliede deur was natuurlijk gesloten.

De eenige redding was het kleine ronde raampje, hetwelk Raffles zooeven had opengezet.

De donker-blaauwe avondhemel was door de cirkelvormige opening te zien.

Raffles nam een geweldigen aanloop.

En met een sprong als van een acrobaat, die door een ton springt, verdween hij door het raampje, terwijl achter hem luide kreten van woede en eenige revolvershots hoorbaar waren.

HOOFDSTUK V.

Charly in de verdrukking.

Charly wilde het voorbeeld van Raffles volgen.

Maar toen hij een paar stappen achterwaarts deed om op zijn beurt een aanloop te nemen, liep hij regelrecht in de armen van twee hijgende agenten.

Charly trachtte zich uit alle macht te redden, maar een der politieagenten brulde om hulp, en met den bijstand van een derden politiebeamte werd Charly ten slotte overmeesterd.

Hij werd naar de vestibule gebracht, waar het groepje menschen eenigen tijd hijgend stilstond, zijgend en in afwachting van den detective.

Want alles was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat Sullivan nog niet eens midden op de trap was, toen Raffles zich door een vervaarlijken sprong in veiligheid bracht.

De vestibule was nu tamelijk helder verlicht door vijf of zes elektrische zaklantaarns.

Sullivan kwam op Charly toe, die stevig door twee agenten werd vastgehouden en trok het masker van zijn gelaat.

Met een onderdrukten kreet van teleurstelling trad hij een stap terug.

— Is die duivel dan weer ontkomen! bromde hij tus-
schen de tanden. Maar dat is toch onmogelijk! De
deur was toch getralied en stevig gesloten! Ga eens
zien, Hopson, zoo wendde hij zich tot een der agenten,
of de deur misschien geopend is!

Een der ordebewaarders verwijderde zich.

Hij kwam spoedig weder terug, en er lag een bijna
ongeloovige vrees in zijn stem en op zijn gelaat, toen
hij fluisterde:

— De deur is dicht, Sir, en toch wil ik er een eed
op doen dat de twee kerels die smalle gang zijn in-
gevlucht!

— En de twee zijdeuren?

— Die waren eveneens gesloten!

— Was er dan in het geheel geen andere uitgang?

— Volstrekt niet! Er is een zeer klein raampje boven
de deur, maar het is volstrekt onmogelijk dat iemand
daar in een zoo korten tijd door heen kan zijn ge-
kropen!

— Stond het raampje open?

— Ja, Sir!

— Dan is hij daardoor ontsnapt, zeg ik je! Voor
John Raffles schijnt het woord „onmogelijk” niet te
bestaan.

— Gij zijt er dus zeker van dat het Raffles ge-
weest is, Mijnheer Sullivan? vroeg een zachte stem.

Het was Dorrit Evans, die deze woorden gesproken
had.

— Ik kan er niet meer aan twijfelen! Alles wijst er
op! Zijn gewoonten om zich in den rok te steken als
hij inbreekt, zijn buitengewone inbrekerswerktuigen,
zijn geheele optreden, maar vooral zijn wonderbaar-
lijke ontvluchting!

— En wie zou die man zijn? vroeg Miss Evans,
terwijl zij op Charly wees, die tot dusverre nog geen
woord had gesproken.

— Natuurlijker een handlanger van hem, en zeer
waarschijnlijk een vertrouwd vriend.

Maar nauwelijks had Sullivan deze woorden gespro-
ken of achter zijn rug klonk een snerpende kreet.

Het was Miss Arabella die dezen kreet had uitge-
stooten.

De jonge detective wendde verschrikt het hoofd om.

Achter hem stond de zuster van den commissionair
in juweelen.

Heur haar was met veel zorg en kunstig opgemaakt,
alsof zij zoo aanstonds naar een partij moest.

Zij droeg een peignoir, met kant afgezet, die haar

corpulentie meer deed uitkomen dan wel wenschelijk
kon worden geacht.

Zelfs had zij zich voor deze extra-gelegenheid voor-
zien van eenige kostbare diamanten ringen.

In de rechterhand hield zij een gouden face à main,
waardoor zij Charly met een uitdrukking van hemel-
sche vreuge maar tevens van de grootste verbazing
beschouwde.

— Mag ik vragen waarom gij zoo schreeuwt, Miss,
vroeg Sullivan, die niet van „scènes” hield, ruwer
dan hij misschien wel voornemens was geweest.

— Zou ik niet schreeuwen? riep Miss Arabella
uit. Dat is immers Archibald Clutterbuck!

Een diepe stilte volgde op deze woorden.

Waarschijnlijk had geen der aanwezigen dezen uit-
roep verwacht, en Charly wel het minst.

Hij staarde de corpulente dame ontzet aan.

Wellicht was zij krankzinnig geworden door het
schieten, de opwinding, de achtervolging en het ge-
vaar!

Hij moest echter bekennen dat Miss Arabella er vol-
strekt niet uitzag als een krankzinnige.

Zij zag wel zeer rood in het gelaat, maar dat scheen
meer het gevolg te zijn van de blijde aandoening, die
zich zoeven ook in haar uitroep had verraden.

Maar het volgende oogenblik ook zou de arme Charly
nog heel iets anders beleven!

Miss Arabella nam namelijk een huppelend aanloop-
je, als een vroolijk jong geitje, en sprong daarop
den jongeman pardoos om den hals, zoodat hij bijna
het evenwicht verloor.

Daarop drukte zij hem een klinkenden zoen op iedere
wang.

Maar dat was meer dan Charly verdragen kon!

Vol verontwaardiging wendde hij zich tot Sullivan
met de woorden:

— Het is waar, mijnheer, dat ik in een eerlijken
strijd het onderspit gedolven heb. De overmacht was
ook wel wat groot. Kortom, ik ben uw gevangene.
Maar dat geeft u nog niet het recht hier een dergelijke
komedie op touw te zetten! Houd mij die dame van
het lijf, of er gebeuren ongelukken!

Maar dat was niet naar den zin van Miss Arabella.
Zij klemde haar dikke arm om den hals van den
jongen man en riep op jammerenden toon:

— Archibald, mijn lieve Archibald, wil je mij dan
niet meer herkennen? O wat slecht van je!

Nu meende Sullivan tusschen beide te moeten komen.

Hij legde zijn hand op den schouder van Miss Arabella en zeide op kalmeerenden toon:

— Neem mij niet kwalijk, Miss, maar ik geloof dat hier een vergissing in het spel is!

— Een vergissing! riep de zuster van den juwelier verontwaardigd uit. Hoe durft gij dat zeggen, mijnheer! Denkt gij dat ik mijn lieven Archibald niet meer ken, al is het nu ruim vier jaar geleden, dat hij mij zoo snood verlaten heeft! Het is zijn haar! het zijn zijn mooie blauwe oogen! het is zijn lief neusje en zijn aardige bakkebaardjes!

En bij het opsommen van al deze uiterlijke aantrekkelijkheden, streelde Miss Arabella ze beurtelings met haar dikke vingers.

Juist op dat oogenblik kwam haar broeder de trap af.

Op een der onderste treden bleef hij staan om vol verbazing het groepje gade te slaan.

— Wat moet dat voorstellen, Arabella? vroeg hij op strengen toon. Geen grapjes zoo laat in den nacht, wat ik je verzoeken mag! Daarvoor is de zaak te ernstig!

— Maar Arthur, zie je het dan niet? riep Miss Arabella op huilerigen toon. Dat is Archibald! Ik heb Archibald teruggevonden!

De juwelier liet een kreet van verbazing hooren.

Hij daalde snel de overige treden af, duwde zijn zuster tamelijk onzacht ter zijde en bekeek Charly wat nauwkeuriger.

Toen bromde hij, met een klank van verbazing in zijn stem:

— Waarachtig, hij lijkt er heel veel op! En toch kan ik niet gelooven dat hij het is.

— Geloof het dan niet, mijnheer! zeide Charly wijsgeerig.

— Zoo diep ben je dus gezonken, Archibald Clutterbuck, riep Ashton uit, terwijl hij de armen over elkaar kruiste, als de vader in een melodrama, die verneemt, dat zijn eenige zoon er met de kas van zijn patroon is vandoor gegaan!

— Spreekt u tegen mij, mijnheer? vroeg Charly onnoozel.

— Tegen wien zou ik anders spreken, mijnheer, bulderde Ashton. Je bent wel een weinig veranderd, maar ik herken je toch nog heel goed! Ik begrijp niet dat je het gewaagd hebt hier nog een voet in huis te zetten!

— O, ik had er niet op gerekend u te ontmoeten! zeide Charly zachtmoedig.

— Neen, je wilt ons bestelen, ongelukkige! riep Ashton. Schaam je, jonge man! Ik dank den hemel dat je lieve moeder dit niet meer beleeft!

— En hij had toch zoo'n goede positie, jammerde Miss Arabella handenwringend. Drie pond sterling in de week! Twee weken vacantie met doorgaand salaris! Maar je zult het nooit meer doen, nietwaar Archi! Wij zijn nu weer vereenigd, en ik zal je niet meer loslaten!

Dat Miss Arabella het met deze bedreiging meende, gaf zij hiermede te kennen, dat zij Charly opnieuw om den hals vloog en hem boven op de punt van zijn neus zoende.

— Wij gaan nu aanstonds naar onze villa, en daar zul je dit nare avontuur spoedig genoeg hebben vergeten! Kom, doe die akelige boeien af, zet je hoed op en ga mee.

Sullivan had eenigszins ongeduldig, met een ongelofelijken glimlach op zijn gelaat toegelusterd.

Nu liet hij een kort lachje hooren en zeide spottend:

— Het spijt mij zeer, Miss, maar ik vrees dat dit programma niet geheel en al kan worden uitgevoerd, zooals gij het wel zoudt wenschen.

— En waarom niet, mijnheer?

— Omdat ik tot mijn spijt genoodzaakt zal zijn, dezen heer met mij mede te nemen.

Miss Arabella slaakte een dramatischen gil.

— Medenemen? Wilt gij hem opsluiten in een gevangenis, een akelig donker kerkerhol, met vuns stroo, vol ratten en ander ongedierte?

— Gij vergist u, Miss, kwam nu Dorrit Evans, die wel zag hoe ongeduldig haar chef werd. Ratten en vuns stroo zijn er in onze gevangenissen gelukkig niet meer. Gij moet begrijpen dat wij verplicht zijn dezen man in verzekerde bewaring te stellen.

— Maar waarom dan toch?

— Dat is een zonderlinge vraag, Miss. Natuurlijk omdat hij hier op heeterdaad betrapt is en omdat wij er zeker van zijn, dat hij een medeplichtige is van den gentleman-inbreker, een hoogst gevaarlijk man, die reeds langen tijd vruchteloos door de politie wordt gezocht.

— Kom mijnheer, dat zijn maar praatjes, riep Miss Arabella uit. Ik vergeef het Archibald van ganscher harte.

— Het is mogelijk dat gij dat doet, Miss, maar de justitie zal het zeker niet doen.

— Maar ik laat hem niet gaan, nu ik hem zoo eensklaps heb teruggevonden, jammerde de corpulente

dame, terwijl zij zich uit alle macht aan Charly vastklampte. Ik heb hem lief en hij moet de mijne zijn.

— Dat kan hij later nog wel waarnemen, Arabella, kwam nu haar broeder tusschenbeiden, terwijl hij haar van Charly wegtrok. Deze heeren van de justitie moeten hun plicht doen. In de getuigenbank zul je alles kunnen zeggen wat je ten gunste van dezen heer kunt aanvoeren, is het niet zoo, heeren?

— Ongetwijfeld, antwoordde Sullivan, maar nu is het tijd om te gaan. Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, dat de hoofdschuldige ons ontsnapt is, maar

wij hebben nu in ieder geval zijn medeplichtige vast.

— Maar krijg ik hem gauw van u terug? vroeg Arabella, met een angstige uitdrukking op het gelaat.

— Na een jaar of tien, Miss, antwoordde Sullivan meedoogenloos.

Miss Arabella slaakte een gil, den vierden dien zij dien avond geslaakt had, spreidde haar armen uit, snakte krampachtig naar lucht en viel toen als een echte tooneelheldin in de armen van haar verschrikten broeder flauw.

HOOFDSTUK VI.

Raffles leest de kranten.

Raffles was met weergalooze behendigheid door het kleine ronde raampje geschoten.

Voor hij zich geheel naar buiten werkte wierp hij een snellen blik om zich heen.

Sullivan had het echter blijkbaar zoo ondenkbaar geacht dat de inbrekers langs dezen weg zouden kunnen ontsnappen, dat hij fier zelfs geen agent ter bewaking had geplaatst.

Raffles trok zijn beenen naar zich toe en sprong toen naar beneden.

Hij stak zijn masker in zijn zak, haalde een jockeypet te voorschijn, en kon nu desnoods doorgaan, nadat hij zijn witte das voor een zwarte verruild had, voor een wat laat huiswaartskeerenden kellner.

Het was echter zaak eerst hier weg te komen.

Zooals reeds gezegd, was de kleine tuin aan drie zijden door een lage schutting omgeven.

Raffles sprong vlug over de schutting die zich tegenover de getraliede deur bevond, stak een anderen slecht onderhouden tuin snel over en bevond zich toen voor een glazen deur, die hij met behulp van een zijner loopers binnen enkele seconden had geopend en even geruischloos weder had gesloten.

Hij haalde zijn zaklantaarn te voorschijn en zag bij het schijnsel daarvan dat hij zich in een gang bevond, voor de helft versperd door stapels pakkisten.

Blijkbaar bevond hij zich in een of ander magazijn of pakhuis.

Zorg dragende zich nergens tegen te stooten, liep

Raffles snel deze gang ten einde totdat hij de voordeur bereikte.

Deze was met twee sterke sloten en een zwaren grensel verzekerd.

Maar het duurde geen volle vijf minuten of Raffles had de beide sloten geforceerd.

Snel opende hij de deur en wierp een blik naar buiten.

Er was niemand in deze stille straat te zien.

Heel in de verte weerklonken de voetstappen van een patrouilleerenden agent.

Raffles trad naar buiten en deed de deur vlug achter zich dicht.

Toen sloeg hij den kraag van zijn rok op, stak zijn handen in zijn zakken en liep snel voort.

Hij wist wel dat het niet geraden zou zijn op deze gevaarlijke plek te wachten of Charly soms nog zou komen opdagen.

Het geheele blok zou waarschijnlijk binnen enkele minuten zijn afgezet, als dit niet reeds geschied was!

Raffles moest ook wel vreezen dat zijn trouwe vriend op het laatste oogenblik gearresteerd was, anders zou Charly hem zeker door het raampje gevolgd zijn!

Met snelle schreden stapte Raffles voort.

Eindelijk riep hij een huurauto aan, en liet zich tot dicht bij de villa rijden.

Tien minuten later stond Lord Aberdeen veilig in zijn slaapkamer!

Zijn eerste gedachte was nu aan zijn vriend gewijd. Dat hij hem niet in den steek zou laten, sprak van zelf.

Dat was een zaak, zoo natuurlijk, dat men er geen seconde behoefde over na te denken!

En zeker zou Raffles zoeven wel een poging tot bevrijding hebben gedaan, als er ook slechts een geringe kans op welslagen was geweest.

Hij wist echter maar al te goed dat die kans niet bestaan had.

Zoodra hij zich vertoond had, zou men hem waarschijnlijk zonder vorm van proces hebben neergeschoten.

Raffles ontkleedde zich langzaam, en nog voor hij zijn hoofd op het kussen nederlegde, had hij reeds een plan tot bevrijding opgemaakt!

Den volgenden dag was Raffles vroeg op de been.

Hij zeide tot Gaston dat Charly met een zeer vroegen trein naar Schotland was vertrokken en greep toen aanstonds naar de morgenbladen.

Enkelen daarvan, die vrij laat ter perse gingen, bevatten een tamelijk uitgebreid verslag over de inbraak ten huize van Arthur Ashton.

Raffles nam de „Daily Mail” ter hand en begon aandachtig te lezen.

Maar zijn gelaat nam een verbazende uitdrukking aan en hij kon zelfs een glimlach niet weerhouden, toen hij het volgende las:

„.....het was een tragisch oogenblik toen de zuster van den heer Ashton, Miss Arabella, een moedig meisje, dat niet gearzeld had bij de arrestatie behulpzaam de hand te bieden, in den arrestant haren verloofde ontdekte, die eenige jaren geleden wegens een treurig misverstand van haar gescheiden werd.

Onze lezers kunnen zich voorstellen welke hartroerende tooneelen zich daar hebben afgespeeld in de vestibule van het fraaie heerenhuis. Met loshangende haren, het lief gelaat overstroomd met tranen, wierp Miss Arabella zich voor den detective op de knieën en smeekte hem met een door tranen verstikte stem haren minnaar met zachtheid te behandelen.....”

— Het is hoogst aandoenlijk! bromde Raffles in zich zelf. Wat een treffende stijl! De dikke, vadsige Arabella is plotseling een meisje met loshangende haren en lief gelaat geworden, omdat de lezers van het blad met die corpulente oude juffrouw natuurlijk geen ge-

noegen zouden nemen! Of de waarheid daarbij een klap krijgt, schijnt er minder toe te doen! Maar of het bericht nu wat verdraaid is of niet— dit staat vast! het noodlot heeft gewild dat mijn arme Charly zich een vermomming had gekozen die hem sprekend deed gelijken op Archibald Clutterbuck, onzaliger gedachtenis!

Raffles legde het blad neder en nam een ander op.

Dezelfde geschiedenis was daar in ongeveer dezelfde woordkeuze verhaald.

Alleen had Miss Arabella nu geen loshangend haar, maar krullend, en viel zij niet voor den detective, maar voor een van de politieagenten op de knieën.

Dit blas wist tot in bijzonderheden het prachtige avondtoilet van Miss Arabella te beschrijven, die juist van een soirée was teruggekeerd.

Een derde blad wilde niets van een avondtoilet weten, maar wijdde daarentegen in elegische bewoordingen uit over de bevalligheid van het nachtgewaad, hetwelk Miss Arabella had gedragen.

Volgens dit blad was zij noch voor den agent, noch voor den detective op de knieën gevallen, maar had zij zich voor Dorrit Evans als een worm over den grond gekronkeld!.....

Raffles wierp ook dit blad schouderophalend neer.

— Het is in ieder geval een zeer dikke worm geweest! bromde hij. Men zou eerder van een rups kunnen spreken! Maar hoe het ook zij, misschien kan dit tragicomische voorval mij wel een plan aan de hand doen om Charly te bevrijden, nog beter dan ik gisteren heb opgemaakt!

Raffles nuttigde snel zijn ontbijt en toen hij gereed was, had hij het gewijzigde plan kant en klaar in zijn hoofd.

Hij begaf zich naar zijn slaapkamer, opende daar het geheime vak, hetwelk zijn tallooze verkleedingen bevatte, bleef even in gepeins voor de merkwaardige verzameling staan, en greep toen eenige kleedingstukken, welke hij snel begon aan te trekken.

Hij droeg nu een lange, dof zwarte pandjesjas, een laag boordje, dat hem veel te wijd was, en een pantalon, die ternauwernood zijn enkels bedekte en zoo nauw was, dat hij er zich amper in kon bewegen.

Een wit strikje en een paar zwarte handschoenen voltooiden dit gewaad, hetwelk hem veel op een Kwaker deed gelijken.

Nu nam Raffles voor den spiegel plaats, trok uit een geheime lade alles wat hij noodig had om zijn gelaat een volkomen verandering te doen ondergaan, en begon zich te grimmen.

Het leek wel, of zijn gezicht telkens langer werd!

Zijn trekken verkrepen een zalvende, zoetelijke uitdrukking, zijn mondhoecken gingen naar beneden, zijn neus werd dikker en een weinig rood, zijn haar ging schuil onder een pruik, niet geheel rood, maar ook niet bepaald blond.

Na een half uur stond Raffles op en bekeek zich zelf in den grooten spiegel die zijn figuur ten voeten uit vertoonde.

Hij liet een tevreden gebrom hooren.

— Zoo uit een boek van Dickens weggelopen, zeide hij. Ik had eigenlijk nog wat traktaatjes bij mij moeten steken, maar ik zou niet weten, hoe ik er op dit oogenblik aan zou komen. Het zal zoo ook wel gaan, naar ik hoop!

Hij voorzag zich van een reusachtigen, vuurrooden zakdoek, stak een schildpadden snuifdoos bij zich, nam ten slotte een onmetelijken, glimmend zwarten hoed ter hand, en sloot alle geheime vakken en laden met de grootste zongvuldigheid.

Daarop verliet hij het vertrek, ging de achtertrap af, die hem dadelijk naar het park bracht en verliet dit door de kleine tuinpoort, zonder dat iemand in de villa iets van zijn verdwijnen had gemerkt!

Zoodra hij de Regentstreet bereikt had, riep hij een huurauto aan en liet zich naar het huis brengen, waar zich de droevige tooneelen hadden afgespeeld, waarvan de lezer reeds op de hoogte is.

Hij betaalde den chauffeur en zond den man weg.

Op zijn bellen werd hem de deur geopend door den bediende, dien hij reeds kende, maar die er verre van af was, in den schralen, mageren, geheel in het zwart gekleeden heer een der nachtelijke bezoekers te herkennen, aan wier achtervolging ook hij den vorigen nacht had deelgenomen, noch den belasting beampte, die eenige dagen geleden een bezoek aan de woning van den juwelier had gebracht.

Hij keek den bezoeker eenigszins wantrouwend en niet zonder verbazing aan en vroeg toen, terwijl hij met moeite een lachje onderdrukte:

— Wat wenscht gij, mijnheer?

— Ik wensch uwe ongelukkige meesteres te spreken,

mijn vriend, antwoordde Raffles op zalvenden toon, en met ten hemel geslagen oogen.

— Uw naam?

— Mijn naam doet er niet toe, daar de hulp, die ik uwe meesteres wil bieden, iets onpersoonlijks is, maar ik wil zeggen, dat ik Thimoteus Stuntelhunter heet!

— Dat dacht ik wel, liet de bediende zich ontvallen.

— Wat meent gij? vroeg Raffles op strengen toon.

— Ik bedoel.... het verwondert mij niet, dat gij dien naam draagt, mijnheer.... hij kleedt u zoo goed!

— Is uw meesteres thuis?

— Zeker, mijnheer.

— Ga haar dan aanstonds van mijn bezoek verwittigen. Ik ben er zeker van, dat ik haar welkom zal zijn.

— Is u soms van een begrafenisfonds? vroeg de bediende wantrouwend. Laat ik u dan maar dadelijk zeggen, dat u volstrekt geen kans hebt! Mijn meesteres wil over den dood en alles wat er mede in verband staat volstrekt niet hooren spreken, als gij dat maar weet!

— Dat is droevig genoeg, goede vriend, want wij allen moeten er toch op rekenen, eenmaal tot onze vaders te worden geroepen! Stel u echter gerust.... ik ben niet van dezulken, die er een beroep van maken, hunne medemenschen aan den schoot der aarde toe te vertrouwen.

— Een zendeling soms?

— Ook dat niet.

— Is u over iemand in de rouw?

— Niemand mijner verwanten heeft in den laatsten tijd het aardsche gezegend! Maar wat vraagt gij? Ga uwe meesteres waarschuwen, dat is alles wat ik u te verzoeken heb!

Schoorvoetend verwijderde de man zich.

Blijkbaar vertrouwde hij den zwarten bezoeker maar half!

Hij bleef vrij lang weg, en reeds meende Raffles, op zijn eigen houtje naar het boudoier van de vrouw des huizes te gaan, hetwelk hij zeer goed wist te vinden, toen de bediende terugkeerde en hem verzocht, hem te willen volgen.

HOOFDSTUK VII.

Raffles werkt zijn plan uit.

De bediende geleidde den zonderlingen bezoeker naar het boudoir van miss Arabella.

De waardige dame zat dicht bij het raam en was in de lezing van een middageditie van de „Times” verdiept, terwijl een gansche stapel dagbladen naast haren stoel op den grond lag.

Zij hief met een kwijnend gebaar het hoofd op, als torste zij een duddeloos verdriet, en keek den bezoeker door haar face-a-main nieuwsgierig aan.

Blijkbaar was ook zij verrast door het uiterlijk en de deftige manier van den zwarten heer.

— Wel, mijnheer, vroeg zij op onzekeren toon.

— Lief meisje, begon Raffles op een toon, die uit een diepen kelder leek te komen. Ik ben tot u gekomen, gedreven door de menschlievende begeerte, u te steunen in de moeilijke stonde, welke het lot u thans doet doorleven. Gelieve mij te beschouwen als een vriend!

Een blos was in de wangen van miss Arabella opgestegen.

Het was zeker geruimen tijd geloden, sinds iemand haar als „lief meisje” had toegesproken.

Dat nam haar aanstonds voor den bezoeker in, ofschoon zij nog volstrekt het doel van zijn bezoek niet kon raden.

— Neem plaats, wat ik u verzoeken mag, zeide zij op vriendelijken toon.

Raffles ging op de punt van een stoel zitten, maar zoo, dat het licht van het raam vol op miss Arabella viel.

Terluiks haalde hij een zeer klein fotografietoestel te voorschijn, dat hij behendig in de plooiën van zijn onmetelijken zakdoek verborgen had.

Het instrumentje was zeker niet grooter dan een klein dameshorloge, maar de voortreffelijke lens stelde Raffles in staat, er de snelste momentopname mede te maken als het licht maar even dragelijk was.

Hij boog zich naar miss Arabella over, nam snel een opname van haar, terwijl zij haar gelaat even afwendde, knipte haar het volgende oogenblik behendig en face, en begon toen:

— Ik heb de bladen gelezen, meisjelief en daarin de

droevige geschiedenis gelezen, die mij herwaarts dreef.

— U bedoelt..... de zaak van dezen nacht? vroeg miss Arabella, terwijl zij aanstalten maakte, haar eigen zakdoek aan het werk te zetten.

— Juist, miss! Ik vernam van de bezoeking, welke u getroffen heeft, en van de verwonderlijke wendingen van het lot, dewelke u zoo onverhoeds weder plaatsten tegenover een man, dien gij meendet verloren te hebben!

— Mijn arme Archi! barstte miss Arabella eensklaps uit. Ik mocht hem zoo graag lijden en nu hebben zij hem in de gevangenis opgesloten, die harteloze politie-agenten! Ik overleef het niet!

— Dat doet u wel, miss, indien gij slechts sterkte put uit het Stuntelhunterisme!

— Uit het wat, mijnheer? vroeg de zuster van den juwelier ontzet, terwijl zij haar stoel verschrikt een weinig achteruitschoof. Hoe was de naam?

— Het Stuntelhunterisme, miss!

— Wat is dat?

— Dat is het nieuwe geloof, welks stichter gij hier voor u ziet!

— Hoe is uw naam eigenlijk?

— Stuntelhunter, miss. Thimoteus Stuntelhunter.

— En uw nieuw geloof?

— Vernietiging van ons eigen zelf, miss, door middel van zelfkastijding.

— Lieve hemeftje! riep miss Arabella verschrikt uit.

— Zelfkastijding, miss, is de bron van alle wijsheid, alle kracht, alle geluk!

— Dus ik zou.....?

— Gij moet u zelf tot bloedens kastijden!

— Maar daarmee krijg ik toch mijn lieven Archi niet terug! jammerde miss Arabella.

— Ongetwijfeld! Maar daardoor zult gij zijn verlies te beter kunnen dragen.

— Dat zal ik nooit, mijnheer! Als dat uw troost is, dan zal ik u moeten verzoeken, mij te verlaten! Ik dacht in u een steun en toeverlaat te hebben gevonden!

— Mijn toeverlaat is de hondenzweep, miss, hernam Raffles op grafkelder toon.

— De hondenzw.....?! kreet de arme vrouw.

— Zooals ik zeg. Maar een karwats, mits dezelve zeer sterk is, kan ook dienst doen! Geloof mij, sluit u aan bij ons, en gij zult Archibald Buttercluck spoedig weder uit uw hoofd hebben gezet!

— Clutterbuck heet mijn Archi, mijnheer! riep miss Arabella verontwaardigd uit. En nooit zet ik hem uit mijn hoofd, nooit, verstaat gij!

Zij was opgestaan en liep driftig heen en weder.

Ook Raffles had zich van zijn stoel verheven.

Hij had nu zijn doel bereikt en nog eenige opnamen van de dame kunnen maken, zonder dat zij er iets van had bemerkt.

Hij greep zijn hoed en zeide op bestraffenden toon:

— Gij slaat de versenen tegen de prikkels, miss! Het zal u berouwen! Ik had u willen bijstaan, als gij u tot mijn leer hadt bekeerd en u zelve met de roede had willen tuchtigen. Thans neem ik afscheid van u, in de hoop, dat gij tot inkeer zult komen en asch over u hoofd zal strooien.

Na deze woorden met een galmende stem te hebben uitgesproken, verliet Raffles het vertrek, terwijl miss Arabella zich luid jammerend op een stoel liet neervallen.

Raffles verliet met afgemeten stappen het huis, terwijl de bediende hem een allesbehalve vriendelijken blik nazond.

Zoodra hij echter op straat en uit het gezicht was, verhaastte hij zijn schreden, riep een auto aan en liet zich brengen tot dicht bij een van zijn huizen, met twee ingangen, in de Victoriastreet gelegen, waarvan hij den sleutel steeds bij zich droeg en welke hij menigmaal gebruikte om er zijn vermomming te veranderen.

Raffles begaf zich onmiddellijk naar den kelder van het huis die zeer uitgestrekt was en voor een gedeelte ingericht als fotografisch atelier, dat een beroepsfotograaf zich zeker niet beter had kunnen wenschen.

In een ommezien had Raffles de kleine opname ontwikkeld, korten tijd gespoeld, door middel van alcohol gedroogd, en er met een electriche vergrootingslantaarn een voortreffelijken afdruk op bijna levensgrootte van vervaardigd.

Ook dezen afdruk spoelde hij slechts korten tijd, daar hij er geen seconde aan dacht zich het duurzaam bezit te verzekeren van het beeld van Arabella Ashton en vervolgens vlug gedroogd.

De geheele bewerking had niet langer dan twintig minuten geduurd.

Met dezen afdruk gewapend, en na den kelder weder

met de grootste zorgvuldigheid te hebben afgesloten, begaf Raffles zich langs de breede trap naar boven en trad toen een vrij eenvoudig gemeubeld vertrek binnen, waarvan hij de deur achter zich sloot ofschoon hij wel wist dat men hem niet lastig zou komen vallen.

Het huis was zijn eigendom en had geen portier.

Om het niet geheel en al onbewoond te laten had Raffles de bovenste verdieping onder den naam van Babberton verhuurd aan twee stokoude juffers, zusters, die van een kleine rente leefden en die zoo goed als nooit op straat kwamen.

Hij trad op den schoorsteenmantel toe, drukte op een kleine verhevenheid naast den haard, en aanstonds schoof de geheele schoorsteen met haard en al ter zijde, zoodat er een groote geheime kast zichtbaar werd, die vol keurig gerangschikte kleedingstukken hing.

Raffles liet een goedkeurend gebrom hooren.

— Charly houdt mijn zaken goed in orde, zeide hij half luid. Het is een plezier zich hier te vermommen.

Hij trad in de kast, die ruim een meter breed en verscheidene meters lang was en die door middel van eenige electriche lampen verlicht kon worden.

Na eenig zoeken, scheen hij gevonden te hebben wat hij noodig had.

Het was een damescostuum van zwarte zijde.

Hij legde het over een stoel, trok een breede lade uit, die zich in den achterwand van de kast bevond en koos uit de vele dozijnen pruiken een fraai zwart hoofdtooisel.

Ten slotte nam hij uit een ander vak nog eenige vulsels, legde alles op een tafel, en ontdeed zich van zijn bovenkleederen.

Nadat hij zich met de grootste zorgvuldigheid geschminkt had, deed hij de vulsels aan, en trok daarover niet zonder eenige moeite, de zwartzijden japon aan.

Nadat hij ook nog de pruik had opgezet, bekeek hij zich met welgevallen in den grooten spiegel.

— Als Charly mij zoo eens kon zien, zeide hij glimlachend tot zijn spiegelbeeld, dan zou hij zeker niet meer zoo krachtig protesteeren als ik hem eens verzoek de rol van een vrouw te spelen. Ik wil mij zelf niet vleien, maar ik zie er uit als de tweelingzuster van Arabella.

Raffles trok een paar mitaines aan, voorzag zich van een reusachtige reticule, en zette ten slotte een modieusen dameshoed op.

Wel is waar had hij zich den tijd niet gegund zich behoorlijk te scheren, maar dat hinderde niet zoo erg,

want ook Miss Arabella Ashton vertoonde op haar bovenlip een alleraardigst kneveltje, waarop menig jongeling van 18 jaar trots zou zijn geweest.

Na ten slotte nog een schelrooden parasol uit de kast te hebben genomen, sloot Raffles zijn eigen kleeding zorgvuldig weg, drukte op den knop die den schoorsteenmantel weder op zijn plaats terug bracht en verliet het vertrek met de nuffige stapjes, welke hij Miss Arabella had zien doen.

En deze nuffige manier van loopen zou hem niet meer verlaten zoolang hij de rol van Arabella Ashton vervulde.

En wel niemand die hem passeerde, zou ook maar een oogenblik op het bespottelijke denkbeeld zijn gekomen dat de persoon die daarheen dribbelde, niet een dame op zekeren leeftijd was, die er nog gaarne jeugdig wilde uitzien, maar John Raffles, de alomgevreesde gentleman-dief, op wiens gevangenneming reeds ettelijke jaren geleden een premie van niet minder dan duizend pond sterling was gesteld.

Zoodra Raffles een onbezette huurauto zag, wenkte hij den chauffeur, liet zich zonder zich een oogenblik te bedenken, naar het Huis van Bewaring rijden, waar volgens de dagbladberichten zijn vriend Charly zat opgesloten.

Het mag ongelooflijk klinken, maar Raffles was zoo overtuigd van een welslagen van het plan dat hij in een zeer vroolijke stemming was en nu en dan zelfs moeite had zijn lachen te bedwingen.

Hij zou den weledelen heer Baxter, den hoofdinspecteur van politie en diens trawanten weder een leelijke poets spelen.

Spoedig stond de auto voor het groote en sombere gebouw stil.

Raffles stapte uit en beval den chauffeur te wachten.

Vervolgens belde hij aan de woning van den portier aan.

Deze, een zwaar gebouwd man, met een gelaat als van een bulldog, vroeg op tamelijk barschen toon wat de bezoeker wilde.

— Ik wil Archi zien, antwoordde Raffles op huilerigen toon.

— Archi? Wie is dat?

— Archibald Clutterbuck, mijnheer.

— Dan zijt gij hier aan een verkeerd adres, dame. Hier logeert op het oogenblik niemand van dien naam.

— Ik kan mij niet vergissen, hij moet hier dezen nacht gebracht zijn.

— Meent gij misschien den schavuit, die vannacht bij Mijnheer Ashton heeft ingebroken?

— Dien bedoel ik. Maar hij is geen schavuit. Ik ben Miss Arabella Ashton, en Archi is mijn verloofde.

— Maar wat duivel, ik zeg u toch dat hier niemand van dien naam is, riep de portier woedend uit.

— En ik zeg u, dat ik hem moet spreken, riep Raffles met schelle stem. Gij wilt toch geen rechterlijke dwaling begaan?

— Dat zijn mijn zaken niet.

— Maar ik zeg u dat hier een vergissing in het spel is. Ik moet hem spreken. Breng mij dadelijk bij den heer directeur van de gevangenis of ik maak kabaal en ik schrijf een stuk in de krant, waarin ik eens zal zeggen, op welke manier men hier de arme verloofde van den gedetineerde behandelt.

De portier haalde de schouders op, maar hij verzocht de bezoeker toch binnen te treden.

Hij liet Raffles in een soort kantoortje, waar twee agenten half zaten te slapen en nam het telefoontoestel van den haak.

Na eenigen tijd op onderdanigen toon te hebben gesproken, legde hij het toestel weder weg en zeide barsch:

— Voor ditmaal zal men u gelegenheid geven eenige woorden met den gevangene te spreken, omdat gij beweert dat gij de verloofde zijt. Ik waarschuw u echter, dat er getuigen bij het gesprek aanwezig zullen zijn.

Raffles, die reeds eenige malen met tranig gebaar zijn zakdoek aan de oogen had gebracht, knikte den portier dankbaar toe.

— De hemel zal het je loonen, brave vriend, dat je een arm ongelukkig meisje in de gelegenheid hebt gesteld eenige woorden met haar verloofde te wisselen.

De portier keek eenigszins vreemd op bij het hooren van deze woorden.

Hij had namelijk de bezoeker een jaar of 45 gegeven.

Hij wenkte Raffles hem te volgen, en geleidde hem nu door een aantal gangen naar het eigenlijke gevangenisgebouw, dat zich uitstreckte aan drie kanten van een ruime binnenplaats.

Raffles was hier reeds verscheidene malen geweest in een andere hoedanigheid, en daar hij een voortreffelijk geheugen had en een uitstekend topografisch begrip, zoo wist hij aanstonds waar Charly gevangen zat.

Hij moest nu eerst eenigen tijd wachten in een klein vertrek, op de schriftelijke machtiging van den direc-

teur, zonder welke de cipier van de gevangenis hem niet zou toelaten in de groote spreekkamer.

De portier trad weder binnen, vergezeld van een cipier, die een grooten bos sleutels in de hand droeg.

Hij wendde zich tot de bezoeker en vroeg:

— Gij wilt den gevangene spreken, die hier vannacht gebracht is?

— Ja, ik wil hem spreken.

— Maar hij geeft een geheel anderen naam op.

— Ik zeg u dat hij Clutterbuck heet.

De cipier haalde de schouders op.

— Mij kan het niet schelen, zeide hij onverschillig, wees zoo goed mij te volgen. Gij hebt tien minuten om met den gevangene te spreken.

HOOFDSTUK VIII.

Een kink in den kabel.

Weer moest Raffles een aantal gangen volgen, thans in gezelschap van den hoofdcipier.

Eindelijk bereikte hij een vrij groot vertrek, hetwelk door een dubbel hek, waarvan de spijlen ongeveer zestig centimeter van elkander verwijderd waren en dat van den vloer tot de zoldering reikte, in tweeën was gedeeld.

Het vertrek ontving zijn licht door twee ramen, die eveneens van stevige traliën waren voorzien.

Bij iederen hoek van het vertrek stond een bewaker op post.

De cipier bleef, met zijn bos sleutels rammelend, dicht achter Raffles staan.

Deze had alweer zijn zakdoek ter hand genomen.

Het was duidelijk dat het vooruitzicht, den ongelukkigen Clutterbuck terug te zien, de arme vrouw ten zeerste had aangegrepen.

Er verliepen ongeveer vijf minuten.

Toen werd aan den anderen kant van het dubbele hek met veel geraas een zware ijzeren deur geopend.

Charly Brand trad binnen, op de hielen gevolgd door een derden bewaker, terwijl er ten overvloede nog een in de smalle gang achter de deur zichtbaar werd.

De handen van den jongen man waren geboeid.

Raffles beet zich op de lippen toen hij dit zag.

Een golf van woede steeg in hem op, toen hij weder overdacht hoeveel rijke schurken er vrij en frank door Londen rondliepen, geëerd en ontzien, die honderd maal meer dan Charly Brand verdiend hadden, in dit huis te worden opgesloten.

De jonge man zelf scheen het zich niet bijzonder aan te trekken, want zijn jong blozend gelaat vertoonde een opgewekt uiterlijk.

Maar dadelijk vertoonde zich een trek van verbazing op dat gelaat toen hij de bezoeker herkende.

— Wat moet dat beteekenen? vroeg hij half luid, terwijl hij zich naar zijn bewakers keerde.

— Wat dat beteekenen moet, ondankbare schobbejak? bulderde een van de bewakers! Je moest je wat schamen! Ieder ander zal het op prijs stellen als zijn verloofde hem kwam bezoeken — al begint zij ook een beetje aftandsch te geraken, voegde hij er binnensmonds aan toe.

Langzaam kwam Charly naar het hek toe.

Raffles deed hetzelfde onderdrukt snikkend.

— Wel, miss Ashton, zoo begon Charly, waaraan heb ik de eer van uw bezoek te danken?

— O Archi, hoe kun je dat vragen, kreet Raffles wanhopig, terwijl hij den zakdoek tegen de oogen drukte en door de dubbele rij tralies heen Charly de hand wilde toesteken.

Maar dadelijk kwam er een bewaker op toe, die op strengen toon zeide:

— Houdt uw handen thuis, miss! Het is streng verboden den gevangene de hand te reiken! Als dat nog eens gebeurt, zouden wij verplicht zijn u weg te brengen.

— O, wat een beulen, riep Raffles op hartverscheurende toon.

Charly had ongeduldig toegeluisterd.

— Komaan, Miss, zeide hij laten wij dit onderhoud nu zoo spoedig mogelijk afbreken, gij houdt mij voor uw verloofde en ik heb u reeds tien keeren verzekerd dat gij u vergist. Ik zou werkelijk wel eens willen weten,..... maar plotseling brak Charly zijn zin af.

Met de grootste moeite slechts wist hij een kreet van blijdschap te onderdrukken.

Met groote behendigheid had Raffles hem met behulp van zijn vingers op de hoogte gebracht van den waren aard van de zoogenaamde miss Arabella!

Het volgende oogenblik echter had Charly zich weder hersteld.

En op eenigszins knorrigen toon maakte hij zijn zin af:

— Ik zou wel eens willen weten wat u bezielt, om mij hier lastig te komen vallen!

— Vraag je dat nog, onnensch? kreet Raffles op wanhopigen toon. O, hemel, hij verloochent mij! Daar staat de man, dien ik de bloem mijner jeugd heb geschonken! De man, die aan mijn voeten heeft gerust en die eerst de kussen van mijn maagdelijkheid heeft geplukt. Daar is de man, wien ik al mijn liefde had gewijd en die mij nu verlo-ó-ó-ó-chent!

Raffles barstte in een hysterische huilkramp uit, stiet eenige onverstaanbare klanken uit — onverstaanbaar tenminste voor de bewakers! — en zakte toen gillend voor het hek in mekaar.

Maar toch niet zoo vlug, of hij had kans gezien met een bliksemsnelle beweging een uiterst klein voorwerp onder de beide hekken door te schuiven, dat vlak voor Charly bleef liggen, die er onmiddellijk den voet op zette.

Het gaf aanstonds een heele consternatie!

De cipier en de bewaker aan deze zijde van het hek sneelden aanstonds op de woest rondtrappelende vrouw toe, en trachtten haar op de been te houden.

Charly had zich gebukt, zoogenaamd om de bezoekerster, die beweerde zijn verloofde te zijn, toe te spreken, maar met een vlugge beweging had hij het kleine voorwerpje onder zijn voet weggenomen en in zijn mouw laten glijden.

Daar de drie mannen het te druk hadden met de schreeuwende vrouw en de beide bewakers die Charly hadden binnengebracht, achter hen stonden, ging deze beweging ongemerkt voorbij.

— Haal eens een emmer water, James, brulde de cipier woedend. Het mensch schreeuwt als een varken dat gekeeld wordt. Als dat zoo door gaat, zullen we er den dokter moeten bij halen.

Een van de bewakers verwijderde zich haastig en keerde even later terug met een puts water, waaruit hij Raffles ijverig begon te besprenkelen, met zooveel overtuiging en goeden wil dat het water hem al spoedig van alle kanten langs het hoofd droop.

Het scheen echter een uitstekende uitwerking te hebben, want Miss Arabella krabbelde weder overeind, wierp een verwilderden blik rondom zich heen en richtte zich toen tot Charly.

In de houding eener tragedienne uit de oude school

wees zij met uitgestreken wijsvinger op den gevangene en sprak met holle stem:

— Archibald Clutterbuck — ik ken je niet meer. Ik verloochen je op mijn beurt. Ik zeg je mijn liefde op. Ik ontferf je. Ik haat, ik vloek, en ik veracht je.

Na deze drie verwenschingen met steeds meer stemverheffing te hebben uitgesproken, wendde de gewaande Miss Arabella zich om en verliet met statige schreden het vertrek, terwijl Charly in de houding van een betrapten schooljongen achter bleef.

— Kom vriendje, ga nu maar weder mee, zeide een der bewakers op goedigen toon, terwijl hij zijn hand op den schouder van den man lag.

— Graag mijn vriend, antwoordde Charly haastig, ik zou liever tot tien jaar gevangenisstraf worden veroordeeld, dan nog eens het bezoek van dit krankzinnige mensch te moeten afwachten. Als men haar voortaan niet weghoudt, zal ik mij beklagen bij den directeur van deze inrichting.

— Dat moet je doen, vriend. Ga nu maar weer mee. Charly volgde den bewaker gedwee.

Hij had moeite de vreugde te verbergen en hield zijn oogen neergeslagen, daar hij vreesde dat zijn blik hem zou verraden.

Eenige minuten later viel de celdeur weder achter hem dicht.

Charly wachtte nog eenige oogenblikken, om er zeker van te zijn, dat de cipier zich verwijderd had en haalde toen het kleine voorwerp uit zijn mouw, hetwelk Raffles, die voortreffelijke tooneelspeler, hem zoo behendig in handen had weten te spelen.

Het was een zeer klein vijltje, niet veel grooter dan het lemmet van een gewoon zakmes, maar uit het allerbeste gereedschapstaal vervaardigd, zoo hard als een diamant en bijna onverslijtbaar.

Vol vreugde verborg Charly het kleine instrumentje onder de matras die in zijn kribbe lag.

Daarop herinnerde hij zich de zonderlinge klanken welke Raffles had uitgestooten, toen hij zoogenaamd een toeval kreeg.

Raffles had daarbij een vreemde taal gebruikt, welke niemand anders dan hij en Charly Brand kende.

En in die taal had zijn jongen vriend een wenk gegeven, dien hij nu aanstonds ging opvolgen.

Hij rukte een knoop van zijn goed, mikte, en wierp het kleine voorwerp uit het kleine van dikke tralies voorzien raampje hoog boven in zijn cel, hetwelk hij slechts zou kunnen bereiken door er een tafel voor te schuiven, waartoe hij nu echter geen gelegenheid had,

daar de pooten van dit meubel in den vloer bevestigd waren.

Zoodra hij dit gedaan had begon hij met voorbereidselen voor zijn ontvluchting te maken....

Raffles had intusschen het gebouw weder verlaten, spottend nagekeken door den portier.

Haastig sloeg hij een zijstraat in, aan de zijde waar zich de cel van Charly moest bevinden.

Het was een tamelijk verlaten straat en waar de eigenlijke gevangenis begon hielden de huizen aan de overzijde op.

Van uit de kleine vensters der gevangenis, verondersteld dat de gevangenen ze konden bereiken, had men het uitzicht op den achterkant van een rij huizen op ongeveer 80 meters afstand gelegen aan de overzijde van een kaal veld, dat meestal door de jeugd als voetbalterrein werd gebruikt.

Met de oogen op den grond gericht liep Raffles voort.

Het duurde niet lang of zijn oog viel op een lichtgeel voorwerp.

Het was de knoop, welken Charly uit het celvenster had geworpen.

Raffles nam hem vlug op en bekeek hem aandachtig.

Met het vijltje had Charly er drie krasjes op gemaakt — dat wilde zeggen, dat zijn cel zich op de derde verdieping bevond.

De plek van het venster was met vrij groote nauwkeurigheid af te leiden uit het punt waar de knoop was neergevallen.

Raffles prentte zich de plek nauwkeurig in het hoofd telde toen ten overvloede het aantal ramen tot aan den hoek van het gebouw en keerd toen, zeer tevreden over zijn tocht, naar het huis in de Victoriastreet terug, waar hij zijn vermomming weder aflegde.

Er was nog geen kwartier verlopen, sedert Raffles het Huis van Bewaring had verlaten, of een groote politieauto hield voor het gebouw stil.

Daaruit stapten Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, een groote, zwaarlijvige man, Sullivan en Miss Dorrit Evans, zijn helpster.

Zij werden aanstonds bij den directeur van het Huis van Bewaring gelaten.

Baxter viel dadelijk met de deur in huis en vroeg gretig:

— Wel, mijnheer Sutton, heeft onze man bekend, dat hij de medeplichtige is van den Grooten Onbekende, dien ellendigen Raffles, en heeft hij zijn verblijfplaats verraden?

— Noch het een, noch het ander, mijnheer Baxter, antwoordde de directeur. Hij verklaart steeds, dat hij niet weet, wat men van hem wil en dat hij Raffles nooit gezien heeft en ook niet weet, wie hij is.

— Die schurk! riep Baxter toornig uit. Durft hij soms ontkennen, dat de man, die gisterennacht met hem de inbraak pleegde ten huize van den heer Ashton, Raffles in persoon was?

— Dat durft hij inderdaad, mijnheer Baxter!

— Er is één ding, dat ik niet begrijp, zeide miss Evans op peinzenden toon.

— Laat eens hooren, miss, zeide Baxter op zijn vriendelijksten toon. Gij hebt soms van die schrandere invallen.

— Ik zou wel eens willen weten, waarom miss Arabella er zoo stijf en sterk op staat, dat die helper van Raffles haar vroegere verloofde is. Dat is toch, dunkt mij, onmogelijk! Zooeven nog verklaarde zij mij pertinent, dat de man, dien wij gearresteerd hebben, niemand anders is of kan zijn dan Archibald Clutterbuck, haar vroegere verloofde, die haar eenige jaren geleden in den steek heeft gelaten.

— Gij hebt miss Ashton dus gesproken, toen zij de gevangenis verliet, miss Evans? vroeg de directeur glimlachend. Was zij toen weder geheel bij haar positieven? Wij geloofden een oogenblik, dat zij waanzinnig zou worden.

Miss Evans keek den directeur strak aan.

Alle kleur was uit haar wangen geweken.

— Ik weet niet, waarover gij spreekt, mijnheer, zeide zij, eenigszins heesch. Ik heb miss Ashton in haar woning gesproken.

— Toch zeker eenige uren geleden? vroeg de directeur, door een vage onrust aangegrepen.

— Geen kwartier geleden!

De directeur stond uit zijn stoel op.

Zijn gelaat was verbleekt.

— Gij schertst? riep hij uit.

— Ik spreek in vollen ernst.

— Maar dat is onmogelijk! Miss Ashton is nog geen tien minuten geleden vertrokken, nadat zij een bezoek had gebracht aan Clutterbuck, of hoe hij dan anders mag heeten!

Een oogenblik heerschte er een drukkend zwijgen in het groote vertrek.

De vier personen wierpen elkander steelsche blikken toe, als om elkanders gedachten te raden.

Zij wisten zeer goed, dat er iets ernstigs geschied moest zijn.

De directeur was de eerste, die weder sprak.

— Gij zegt dus, miss, dat gij een kwartier ongeveer geleden met miss Ashton persoonlijk gesproken hebt?

— Zeventien minuten, antwoordde Dorrit Evans, na haar horloge te hebben geraadpleegd.

— Welnu, een half uur geleden kwam hier een dame, die mij zeide, dat zij miss Arabella Ashton was, en die overigens sprekend op haar geleek. Zij verzocht, den gevangene te mogen spreken, werd door den cipier naar het gewone vertrek bracht, voor dergelijke bezoeken bestemd, en bleef daar ongeveer tien minuten. Zij kreeg bijna een toeval, omdat de gevangene steeds bleef weigeren haar te herkennen, en men moest haar met water bijbrengen.

— Dan is er natuurlijk maar een verklaring mogelijk, liet de heldere stem van Sullivan zich hooren. Hier is een brutaal bedrog gepleegd, en die dame is niemand anders geweest, dan een helper van Raffles — indien hij het niet zelf is geweest!

— Die schavuit! schreeuwde Baxter. Die ellendige bandiet! O, als ik hem ooit in mijn handen krijg — —!

— Mijnheer Baxter, ging Sullivan rustig voort, ik vrees, dat wij met vloeken en schelden niet veel verder komen. Hier moet gehandeld worden en snel gehandeld! Het is duidelijk, dat Raffles zich met den gevangene in verbinding heeft gesteld en hem van middelen heeft voorzien, nog dezen nacht te ontvluchten! Wij moeten dit dadelijk onderzoeken!

— Dadelijk! brulde Baxter, die vuurrood in zijn dik gezicht zag.

— Een oogenblik! riep Dorrit Evans, die haar kalmtte het eerst herkregeu had. Ik wilde wel een opmerking maken!

— Ga uw gang, miss, zeide Sullivan, die reeds meermalen het helder verstand van de jonge detective had kunnen bewonderen.

— Ik wilde voorstellen, den gevangene, wie hij dan ook zijn mag, rustig zijn gang te laten gaan!

— Maar, miss Evans! riep Baxter ongerust uit. Dat kan u toch geen ernst zijn!

— Heilige ernst, mijnheer Baxter! Mag ik u mijn redeneering even uiteenzetten?

— Ik verlang niets liever, maar — —

— Luister dan, ging de jeugdige detective voort, zonder op den uitroep van den hoofdinspecteur te letten. Ik ben er zeker van, dat Raffles zijn makker van nacht hulp zal bieden bij zijn ontsnapping. Waarschijnlijk zal hij gereed staan met een snelle auto, om hem zoo spoedig mogelijk in veiligheid te brengen!

— Dat klinkt zeer aannemelijk! merkte Sullivan op.

De directeur knikte eenige malen met het hoofd.

Maar Baxter trok een bedenkelijk gezicht.

— Welnu, als wij ons houden, alsof wij van niets weten, en den gevangene kalmpjes zijn gang laten gaan, dan met de Grootte Onbekende eigenlijk wel in de val looplen, die nu reeds zoo langen tijd voor hem is opgesteld! Zijt gij dat niet met mij eens?

— Volkomen! riep Sullivan vol geestdrift uit. Uw redeneering is zoo helder als glas!

— Uw plan is voortreffelijk! zeide de directeur vol bewondering.

Maar Baxter fronste het voorhoofd en bromde:

— Raffles zal niet komen — dat is een. De gevangene zal nu al wel ontsnapt zijn — dat is twee. Van nacht gaan zij er beiden van door — dat is drie.

— Mijnheer Baxter — als wij onze oogen goed openzetten, en voor een dozijn schrandere agenten zorgen, dan verzeker ik u, dat Raffles ons niet zal ontsnappen! riep Sullivan uit. Maar dan is het ook noodzakelijk, dat hij in het geheel geen achterdocht mag koesteren en daarom is het plan van miss Evans voortreffelijk! Wij zullen den gevangene niet storen, en hij zal ons zelf zijn medeplichtige in handen spelen!

HOOFDSTUK IX.

De nachtelijke comedie.

Charly had den ganschen middag besteed aan de plannen tot zijn bevrijding.

Hij was begonnen met het doorvrijen van zijn boeien, den zwaarsten arbeid, daar hij zijn handen slechts met moeite bewegen kon.

Maar na anderhalf uur ingespannen arbeid was hij er toch in geslaagd de boeien door te vijlen.

Daarop begon hij de tafel van den vloer los te schroeven, en ook hierin slaagde hij na eenige vruchteloze pogingen.

Hij trok nu de tafel behoedzaam onder het tralievenster en begon de tralies door te vijlen.

Er waren er twee.

Charly vijlde ze zoover door, dat zij nog slechts met een dun stukje aan den post van het raam bleven zitten, zoodat hij ze met een ruk gemakkelijk zou kunnen lostrekken, als het oogenblik gunstig zou zijn.

De avond was onder deze bedrijven gevallen.

Tweemaal had Charly snel de tafel weder op haar plaats moeten trekken, toen hij de voetstappen van den cipier hoorde naderen, beide keeren om hem voedsel te brengen.

Het was nu elf uur.

De jonge man voelde zich eenigszins zenuwachtig, zonder daarvan de reden te bevroeden, daar hij op Raffles als op een rots vertrouwde.

Hoe schitterend had hij dienzelfden middag zijn rol niet gespeeld!

Nooit zou Charly hem herkend hebben, als de Groote Onbekende hem niet door een teeken zijn tegenwoordigheid had verraden.

Neen, Raffles zou liever zelf de gevangenis ingaan dan den vriend in den steek te laten!

Daarvoor kende hij zijn edel karakter, zijn ontembaren moed, zijn ridderslijkheid te goed.

Langzaam en voorzichtig trok Charly de tafel weder onder het venster.

Overal waren de lichten in de gevangenis uitgedraaid, behalve in de gangen en de dienstvertrekken.

Het was een tamelijk donkere nacht.

Charly klom op de tafel en kon nu juist een blik door het venster werpen, zonder echter in staat te zijn te zien, wat er beneden aan den muur van zijn gevangenis voorviel.

Wel kon hij duidelijk de omtrekken van de huizen aan den overkant van het veld zien.

Hij brak voorzichtig de tralies uit het raam.

En nu wachtte hij geduldig het sein van zijn trouwen vriend.

Raffles had omstreeks dienzelfden tijd de villa aan de Regentstreet verlaten, voorzien van de noodige werktuigen, en zoodanig vermomd, dat zelf zijn bitterste vijand hem niet zou hebben herkend!

Hij zag er uit als een passagierende matroos, die een weinig te diep in het glaasje had gekeken.

Zonder dat iemand had kunnen vermoeden, dat er eenig verband bestond tuschen de auto en den matroos, volgde een groote renwagen, door Henderson bestuurd, den halfbeschonken pikbroek op den voet.

Deze laatste uitdrukking behoort men een weinig ruim te nemen, want inderdaad was er een afstand van minstens driehonderd meter tusschen beiden.

Henderson had echter zijn bevelen gekregen en hij was vastbesloten daarnaar te handelen.

Het Huis van Bewaring bevond zich op ongeveer een half uur loopens van de villa verwijderd.

Zoodra Raffles daar in de buurt kwam, zette hij ooren en oogen goed open.

Het was op dit oogenblik vrij druk in deze buurt, daar de schouwburgen zoeven waren uitgegaan.

De half dronken matroos viel dus volstrekt niet op te midden van de opgewekte voorbijgangers.

Er reed ook nog een groot aantal automobielen, die de schouwburgbezoekers naar hun woning of naar een of ander groot café brachten.

In de buurt van de gevangenis echter vertoonde zich niet veel menschen.

Raffles liep er eens langs en ging toen de zijstraat in, waar zich de cel van Charly Brand bevond.

Op eens echter bleef hij als aan den grond genageld staan.

Zijn scherp oog had in de halve duisternis een groepje agenten uit vier man bestaande gezien, dat zich met snelle schreden naar den ingang van een kleine steeg begaf, die op de zijstraat uitkwam.

In iedere andere omstandigheid zou Raffles zeker geen notitie van hen genomen hebben, maar thans koesterde hij aanstonds achterdocht.

Wat deden die agenten daar gezamenlijk, en waarom hadden zij zoo'n haast?

Raffles wilde er het zijne van hebben.

Hij zwaaide in de richting van de steeg en wierp er een blik in.

Er was niets anders te bespeuren dan een paar buurvrouwen, die op kijkenden toon een gesprek met elkander voerden.

Van de agenten was niets te bespeuren.

Het was alsof zij door den grond gezonken waren.

Blijkbaar hadden zij zich dicht bij de straat in een of andere slop verscholen, van waar zij juist het oog hadden op den somberen gevangenis muur, waar zich het raam bevond, behoorende bij de cel van den gevangene, die door Miss Arabella Archibald Clutterbuck werd genoemd, ofschoon hij zelf volhield, dat die naam de zijne niet was.

Raffles wist nu genoeg.

Hij balde de vuisten en klemde de lippen op elkaar. Het was maar al te duidelijk, dat de notitie op een

of andere wijze de lucht had gekregen van de plannen tot ontvluchting.

Waartoe anders dat groepje agenten, dat zich in die donkere steeg in hinderlaag had opgesteld?

Maar Raffles wilde zekerheid hebben.

Niet ver van den hoek van de steeg, maar nog voor het punt waar het woeste veld begon, bevond zich een klein café.

Raffles trad er, onder het neurieën van een matrozenliedje binnen.

Het eerste wat hij in de bedompte gelagkamer ontwaarde, waren twee agenten van politie.

Blijkbaar was de kroegbaas in het geheim genomen en had hij al zijn gasten weggezonden, want de twee agenten waren de eenige bezoekers.

Raffles deed echter of hij hen in het geheel niet zag en wankelde op de toonbank toe.

— Geef mij een glas jenever, ouwe! beval hij op schorren toon.

Maar de waard schudde het hoofd en zeide lachend:

— Het zal niet gaan, Jack!

— En waarom niet als ik vragen mag? vroeg de matroos op nijldigen toon.

— Omdat — omdat het niet gaan zal! Ik heb vanavond particuliere zaken, en daarbij heb ik geen potkijkers noodig.

— Moet je misschien je wijn aanlengen, oude roover? vroeg de matroos spottend. Ik kan me wel voorstellen, dat je daar niemand bij wil hebben. Mij is het wel, dan ga ik naar een van je concurrenten.

Raffles waggelde de gelagkamer weder uit.

Maar hij had nog gelegenheid gehad, over de groene thor heen een blik op straat te slaan.

En daar had hij al weder drie agenten ontdekt, die langzaam, met de handen op den rug, voortsletterden, ieder met een sigaar in den mond, als ordebewaarders, die geen dienst hebben, en dus vrijelijk over hun tijd konden beschikken.

Maar Raffles was een te slimme vos, om zich daarvoor te laten bedriegen.

De agenten maakten ongetwijfeld deel uit van een afdeling, die hier op post was gezet om de ontvluchting van den gevangene te verijdelen.

— Het lijkt wel een heel leger! bromde hij. Maar als zij denken, dat zij ons al hebben, dan slaan zij toch de plank mis! Maar hoe duivel weten zij wat wij van plan waren.

Raffles ging alle mogelijkheden na en spoedig was

hij tot een slotsom gekomen, die niet ver van de waarheid was:

— Ik heb niet aan de kans gedacht, dat de echte Miss Arabella wel eens op de gedachte kon komen den man een bezoek te brengen, dien zij voor haar voormaligen verloofde aanziet, of om aan den directeur der gevangenis te gaan smeecken, hem in vrijheid te stellen. Dergelijke vrouwen van den gevaarlijken leeftijd zijn tot alles instaat.

Maar Raffles begreep wel, dat dergelijke overwegingen hem niet veel verder zouden brengen.

Hier moest gehandeld worden, anders zouden de beide vrienden groot gevaar loopen.

Raffles dacht een oogenblik na, terwijl hij langzaam voortliep, nu en dan tegen een voorbijganger aanbotsend.

Spoedig was zijn plan gemaakt.

Aan gene zijde van het veld bevond zich een klein huisje van slechts twee verdiepingen, hetwelk Raffles eenigen tijd geleden onder een valschen naam gehuurd had.

Hij had dit juist gedaan, omdat men uit het zoldertraam bijna den geheelen zijmuur van de gevangenis kon overzien, hetgeen ter zijner tijd van belang kon blijken.

En het bleek nu, dat Raffles niet verkeerd had gezien.

Aan een kleinen sleutelbos in zijn zak bevond zich de sleutel van de huisdeur dezer armoedige woning.

Raffles prees zijn gesternte, dat hem dezen sleutelbos in zijn zak had doen steken.

Daar hij het niet durfde te wagen dwars het veld over te steken, uit vrees, dat hij dan uit de gevangenis gezien en achterhaald zou worden, begaf Raffles zich langs een omweg naar het kleine huis.

Henderson had, uit de verte, geen zijner bewegingen uit het oog verloren.

De renwagen volgde hem dan ook getrouw.

Maar zoodra hij buiten het gezicht van de politie agenten was, bleef Raffles wachten tot de auto bij hem was en trad toen haastig op Henderson toe.

— De zaak is verraden, Henderson, fluisterde hij. Wij moeten onze plannen wijzigen!

— Zeg mij, wat ik doen moet, Mylord! Ik wil alles wagen om onzen goeden mijnheer Charly uit dat vervloekte huis te reddden.

— Luister dan goed! Je kunt mij nu niet volgen in deze nauwe straat, want dat zou misschien achterdocht baren. Wacht op eenigen afstand en houd den ingang

van de straat goed in het oog. Geef vooral goed acht op de agenten.

— Ik volg uw bevelen op, Mylord.

— Je hoeft niet langer dan een kwartier te wachten, want dan kan ik veilig binnenshuis zijn. Rijd dan weder naar de gevangenis terug, maar draag zorg dat je steeds op een veiligen afstand bent, en verwissel nu en dan de kleur van de auto, zoodat de politie op een dwaalspoor wordt gebracht.

De chauffeur knikte ten teeken, dat hij het bevel begrepen had.

Raffles zag de auto in de duisternis verdwijnen en sloeg nu de nauwe zijstraat in, waar zich het huisje bevond, dat hij als observatiepost had ingericht.

Het was nu bijna één uur in den nacht en in de armoedige wijk waren nog slechts zeer weinig voorbijgangers te zien.

In een kroeg tegenover het huis brandde echter nog licht en uit de halfgeopende deur klonk ruw dronkemansgezang naar buiten.

Raffles stak den sleutel in het slot en trad binnen.

Electrisch licht bevond zich hier niet en de kamers en gangen moesten door petroleum of een kaarslamp verlicht worden.

Maar Raffles had zijn electrische, zeer krachtige zaklantaarn bij zich en met behulp daarvan beklom hij de beide trappen, totdat hij de zolderverdieping bereikt had.

Alles was doodstil in het huis, hetwelk Raffles met enkele eenvoudige meubelen schaarsch had voorzien.

Een kamer was als slaapvertrek ingericht, zoodat de Groote Onbekende er desnoods ook den nacht kon doorbrengen.

Raffles liep den zolder over, tot hij stil stond voor een klein zolderraam.

Hij opende de luiken en had nu, over het verlaten veld heen, een vrij uitzicht over het grootste gedeelte van den zijmuur der gevangenis.

Hij haalde zijn lantaarn weder te voorschijn en nu schitterde, met korte of lange tusschenpoozen, het schelle electrische licht, hetwelk van de ramen der cellen uit duidelijk zichtbaar moest zijn, tenminste voor iedereen, die zich voor zulk een raam plaatste.

En Raffles wist wel, dat Charly vol verlangen en ongeduldig boven op zijn tafel voor het kleine celraam op den uitkijk zou staan.

Raffles seinde bijna tien minuten aan een stuk.

Toen hij gereed was, meende hij een zwak schijnsel

ter hoogte van de plaats te zien, waar het raam van Charly's cel zich bevond.

Het duurde slechts eenige seconden en toen doofde het schijnsel langzaam uit.

Op een of andere wijze had de jongeman blijkbaar kans gezien om licht te maken.

Misschien had hij in zijn zak een waardeloozen lucifer gevonden en deze tegen den muur van zijn cel afgestreken.

Hoe het ook zij, Raffles wist nu, dat Charly zijn seinen gezien en begrepen had.

Hij liet de luiken openstaan en haalde een voorwerp uit zijn zak dat er eenigszins uitzag als een windpistool.

Hij richtte het pistool schuins naar boven uit het vensterraam en trok den haan over.

Met een zwak fluitend geluid vloog er iets door de lucht.

Het was een soort stalen pijl, aan het eene einde voorzien van een weerhaak, die dadelijk bij het verlaten van den loop in den goeden toestand kwam, en aan het andere einde een sterk snoer droeg, van ongeveer twintig meter lengte, dat met gemak het gewicht van een man kon dragen.

De stalen pijl beschreef een flauwe bocht en viel toen op het zand van het geheel verlaten veld neer, dat zich tot bijna aan de achtermuren van de rij kleine huizen uitstreckte en daarvan slechts gescheiden was door een smal klinkerpad.

Raffles trok den stalen haak weder naar zich toe, met behulp van het koord, waarvan het andere einde aan het pistool was blijven vastzitten, drukte den weerhaan weder naar binnen en bracht het toestel weder in orde.

— Het werkt voortreffelijk, bromde hij. En als die vervloekte agenten niet op den loer hadden gestaan, dan bevond Charly zich al in veiligheid misschien.

Hij liet het pistool weder in zijn zak glijden en wilde de vensterramen weder sluiten.

Maar, toen zijn blik viel op het veld dat zich onder zijn voeten uitstreckte, bleef hij onbeweeglijk stilstaan.

Het leek hem als of van den anderen kant snel eenige gedaanten naderden.

En bijna op hetzelfde oogenblik vernam hij in de verte duidelijk het signaal van een autohoorn.

Raffles zou dit sein onder duizenden herkend hebben.

Het was het signaal, dat er ernstig gevaar dreigde.

HOOFDSTUK X.

Baas boven baas.

— Zoo, zoo, er schijnt iets spaak te loopen, bromde Raffles. Zouden zij het sein dan in de gevangenis gezien hebben; dat moet wel, want als mijn oogen mij niet bedriegen dan zag ik zooeven drie agenten met haastige schreden op mijn vesting toekomen. Nu, ik ben nog niet gevangen en alle hoop is nog niet vlogen.

En met deze woorden sloot Raffles vlug de beide zolderluiken, trok een rond stukje hout uit een daarvan, niet grooter dan een gulden, door welke kleine opening hij het geheele veld gemakkelijk kon zien en daalde toen snel de trap af.

Op de eerste verdieping trad hij een vertrek binnen, waarvan hij de deur zorgvuldig achter zich sloot.

Als men hem van de zijde van de gangen overviel, dan zou hij nog door een tweeden uitgang kunnen ontkomen, dien de agenten niet zoo gemakkelijk zouden ontdekken.

Omstreeks elf uur in den avond hadden James Sullivan en Dorrit Evans alle maatregelen getroffen welke zij noodzakelijk achtten, om zich van den persoon van den Grooten Onbekende meester te maken.

Het moet gezegd worden dat er vrij wat spanning en opwinding in het Huis van Bewaring heerschten.

Baxter, die volstrekt van de partij had willen zijn, liep zenuwachtig in de kamer van den directeur heen en weer en beet ongedurig op zijn dikke rosblonden knevel.

In een hoek van het vertrek stonden Sullivan en Dorrit Evans fluisterend met elkander te beraadslagen.

De directeur zat voor zijn schrijftafel, met de telefoon in zijn hand.

Eindelijk kon Baxter zijn ongeduld niet langer bedwingen.

— Hoe staat het er nu mee? vroeg hij. Is alles gereed?

— Alles, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan rustig.

— Ik heb tweehonderd agenten tot uw beschikking gesteld, hernam Baxter. Is dat wel voldoende? Wil

ik soms nog driehonderd man van Scotland Yard laten komen?

Sullivan haalde onmerkbaar de schouders op.

— Van die tweehonderd man heb ik er honderdvijftig weer naar huis gezonden, met uw welnemen. Anders zouden zij elkander maar in den weg loopen en dat zou ons niet veel verder brengen.

— Gij wilt dus John Raffles met vijftig man vangen? riep Baxter uit.

— Dat is ruimschoots voldoende, mijnheer Baxter, zeide Dorrit nu.

— En weet gij welke vermomming hij zal dragen?

— Neen, dat weten wij niet.

— Hoe wilt gij hem dan vangen?

— Door goed het raam in het oog te houden, waardoor de gevangene denkt te ontsnappen.

— Maar moet hij nu juist de hulp van Raffles daarbij hebben?

— Zonder hulp kan hij niets, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan ongeduldig.

— Waarom niet? drong Baxter aan.

— Omdat het venster daartoe veel te hoog is. Het is ruim twaalf meter van den grond.

— Maar hij kan zich aan zijn beddelakens laten zakken, riep Baxter triomphantelijk uit.

— Dat kan hij niet, mijnheer Baxter, want de gevangenen in het Huis van Bewaring krijgen geen lakens op hun kribben.

— En waarom niet? vroeg Baxter op arroganten toon, uit zijn humeur omdat hij het laatste woord niet kreeg.

— Uit vrees, dat zij er zich aan zullen neerlaten, mijnheer Baxter, antwoordde Sullivan op drogen toon.

De hoofdinspecteur van politie zweeg.

Hij begreep dat hij een domheid had gezegd.

Hij zou zich eerder de tong hebben afgebeten dan hier voor uit te komen.

Infusschen verstreek de tijd.

Nu en dan kwam er een agent het vertrek binnen, om nieuwe orders in ontvangst te nemen.

De directeur zat onverdroten te telefoneeren.

Het gelek wel iets op de tent, waar het Hoofdkwartier van den Generalen Staf is opgeslagen, die een grooten veldslag voorbereidt.

Eindelijk scheen alles geregeld te zijn.

Het was reeds laat in den nacht, toen Sullivan en Dorrit Evans een soort waarnemingspost betrokken, die bestond in een cel, juist naast die van Charly gelegen, en waarvan de bewoner tijdelijk naar elders was overgebracht.

Zij konden hier op gewonen toon praten, daar de muren hier buitengewoon dik waren en hier ieder geluid dempten.

De cipier had een dubbele ladder binnengebracht en deze voor het tralievenster opgezet.

Sullivan en Miss Dorrit Evans klommen ieder aan een zijde op de ladder en hadden nu hetzelfde uitzicht als de eenzame man in de aangrenzende cel, alleen met dit verschil dat zij vrij waren, terwijl hij als een wild beest was opgesloten.

De deur van de cel was opengelaten en een reeks van wachtposten verbond de beide waarnemers met de voorhoede van het kleine legertje agenten die op straat werkzaam waren onder aanvoering van een paar schranderere brigadiers, die weer onder bevel stonden van hun inspecteur van politie.

Telkens kwam een of andere agent een rapport brengen.

Er was nog geen uur verlopen, of er waren reeds zeven personen gearresteerd, die door de al te ijverige politieagenten als „verdacht” werden beschouwd, maar binnen enkele minuten konden bewijzen dat zij volkomen onschuldige voorbijgangers waren.

Het spreekt vanzelf dat al deze vergissingen er niet bepaald toe bijdroegen de spanning te verminderen, die in het „Hoofdkwartier” heerschte.

Het leek wel of de agenten in iederen laten voorbijganger den Grooten Onbekende meenden te zien.

Van uit hun venster konden Sullivan en Miss Evans juist de kleine steeg zien, waar de vier agenten zich verborgen hadden evenals de kleine kroeg, waar er twee op de loer lagen.

De geheele straat was voor het overige afgezet door agenten die zich zorgvuldig in donkere portieken of achter een raam gelijkvloers van de gevangenis in hinderlaag hadden gelegd.

De beide detectives begonnen ongeduldig te worden.

Kwartier na kwartier streek voorbij en nog maar altijd was er niets van den Grooten Onbekende te bespeuren, en evenmin scheen de gevangene een poging

te doen om uit zijn cel te ontvluchten, ofschoon zij beiden er vast van overtuigd waren dat de gewaande Miss Arabella bij haar komst de gelegenheid had schoon gezien om den gevangene de noodige werktuigen in handen te spelen.

Maar plotseling slaakte Miss Evans een lichten kreet

Zij wees met uitgestreken wijsvinger door het raam.

Sullivan volgde de richting van haar blik en het scheelde weinig of hij was van de ladder getuimeld.

Aan de overzijde van het veld, heel in de verte, flikkerde lichtschijnsels.

Het gelek op het knipoogen van een reusachtig oog.

Er viel niet aan te twifelen — daarginds werden lichtseinen gegeven!

En evenmin behoefde men er naar te vragen voor wie die seinen bestemd waren!

— Hij is dus volstrekt niet in de buurt! riep Sullivan woedend uit.

— Neen, want stellig is het Raffles die daarginds die seinen geeft!

— Wat zouden zij beteekenen?

— Dat mag de hemel weten!

— Zouden het de gewone Morse-seinen van de Telegraaf zijn?

— Neen, die ken ik! Het zijn geheime teekens, waarvan ik den aard niet begrijp!

Eenig minuten bleven de beide detectiven zoo staan.

Toen schenen zij bijna gelijktijdig een besluit te nemen.

— Wij moeten hem daar pakken, riep Dorrit Evans uit.

— Dat had ik juist willen voorstellen!

— Hij moet daar opgesloten worden als een muis in de val!

— Juist! de daken zijn laag, en van de omringende huizen af kunnen onze mannen hem onder schot nemen als hij het zal wagen een poging te doen om over de daken te ontsnappen.

— Laten wij voortmaken, riep Dorrit uit. De gevangene komt er nu minder op aan! Hij kan trouwens toch niet zonder de hulp van zijn medeplichtige ontkomen!

De beide detectiven snelden de cel uit en dadelijk klonken overal bevelen.

Eenige agenten werden onmiddellijk afgestuurd op de groepjes die hier en daar in een hinderlaag waren gelegen en binnen enkele minuten waren bijna vijftig man bij elkaar gebracht.

Slechts in het wijnhuis en in een der portieken ble-

ven te zamen vier man achter om in elk geval het cel-
raam in het oog te houden.

Zoo snel hun beenen hun konden dragen begaf de
troep agenten, in vieren gesplitst, en waarbij zich nu
ook de beide detectiven gevoegd hadden, naar het huis
waar men uit het dakraam juist de laatste lichtschijn-
sels zag flitsen, en dat duidelijk te herkennen was,
daar het van anderen bouw was dan de aangrenzende
huizen, en een schuin oplopend dak had, dat een wei-
nig boven de anderen uitstak.

De daklijn was scherp afgeteekend tegen den licht-
blauwen nachtelijken hemel.

Niet alleen door de verschillende straten, maar ook
over het veld ijlden de agenten als jachthonden, die het
wild ruiken, op het huis af, waar de Groote On-
bekende zich moest bevinden.

Spoedig was het kleine blok huizen aan alle kanten
afgezet.

Aan de zijde van het veld bevonden zich nu niet min-
der dan twaalf man.

Op de aangrenzende daken een zelfde aantal en in
de straat zelve de rest van de legermacht.

De twaalf agenten op het veld stonden onder bevel
van een reusachtigen brigadier.

Deze had dadelijk de kleine achterdeur in het oog
gekregen, die bij het huis behoorde.

Daar hij wel begreep dat het oogenblik er niet toe
was aangewezen beleefd op de deur te kloppen, wenk-
te hij een der sterkste agenten naderbij, waarop beiden
hun schouders tegen de deur zetten.

Deze bleek intusschen sterker te zijn dan zij meen-
den, want zij moesten zich tamelijk lang uit alle macht
inspannen, alvorens de deur met luid gekraak be-
zweek.

Aanstands vertoonden zich verscheidene slaperige ge-
zichten achter de ramen der naburige huizen, en werd
hier en daar een kaars of nachtluchtje zichtbaar, gedra-
gen door verschrikte bureu, die wilden zien wat al dat
lawaai beteekenden.

Intusschen waren de brigadier en de agenten er in
geslaagd de deur nog verder te verbrijzelen en binnen
te dringen.

En nu pas zagen zij dat zij werkelijk een fraai stuk
werk hadden verricht!

Want de deur was op zich zelf niet al te dik, maar
van stevige bouten voorzien!

— Maak eens licht, beval de brigadier, terwijl hij
zijn revolver vertrok.

Dadelijk verspreidde zich het schijnsel van een vier-

tal electriche lantaarns in de smalle gang, waar de
agenten allen waren binnengedrongen op vier na, die
bevel hadden gekregen buiten de wacht te houden en
de ramen van de hooger gelegen verdiepingen in het
oog te houden.

Aan het andere einde van de gang bevond zich de
voor deur, die ook reeds wankelde onder de vereenigde
pogingen van een paar sterke schouders.

De brigadier snelde er op toe en draaide de kruk om.
Dadelijk stortte zich een tiental agenten naar binnen.
Miss Evans en Sullivan volgden.

Beiden hielden een revolver in de vuist gekneld.

— Iets gezien, brigadier? vroeg Sullivan.

— Niets, mijnheer Sullivan! Ik heb buiten vier man-
netjes op post gelaten om de ramen te bewaken!

— Goed zoo! Dan zullen wij stelselmatig alle ver-
diepingen doorzoeken, en dan zou de duivel wel de
hand in het spel moeten hebben, als wij er ditmaal niet
in slaagden, den onvindbaren Raffles toch wel te
vinden!

Hij inspecteerde de mannen vluchtig en zeide:

— Wij zijn nu hier met ongeveer twintig man. Daar-
van moeten er aanstands vier weder naar de straat. Ik
had het ook beter gevonden, als gij lieden niet allen
tegelijk mede naar binnen waart gedrongen! Raffles is
een slimme vos, en wie kan zeggen, of hij in dien
tijd niet uit een raam zich heeft laten zakken! De ver-
diepingen zijn niet zeer hoog!

Vier agenten snelden weder naar buiten.

Maar spoedig waren zij gerustgesteld.

De ramen waren alle gesloten.

De Groote Onbekende had dus onmogelijk langs
dezen weg kunnen ontsnappen, tenminste als hij het
raam, dat hem doortocht verleend had, niet achter zich
had gesloten, hetgeen al zeer onwaarschijnlijk was!

Inmiddels hadden de agenten binnenshuis zich over
de verschillende verdiepingen verspreid.

De kelder werd met een sterke macht onderzocht, en
alle agenten hadden hun revolver in hun hand.

Sullivan voerde dit troepje aan, en klopte overal op
de muren die echter overal hetzelfde doffe geluid
gaven.

Het was duidelijk dat deze kelder geen geheime
schuilplaats had.

De eenige deur was die, waardoor de agenten waren
binnengekomen, en twee man hielden er de wacht bij,
terwijl de anderen den kelder bij het licht hunner lan-
taarns doorzochten.

Er stonden eenige vaten en pakkisten, die alle zorg-

vuldig werden onderzocht, zonder eenig resultaat evenwel.

Onverrichter zake moesten allen den kelder weder verlaten.

De agenten vereenigden zich op de eerste verdieping met hunne collega's, die reeds alle vertrekken gelijkvloersch met de grootste zorgvuldigheid hadden nagesnuffeld, zonder iets te ontdekken.

De kasten waren alle leeg, op enkele keukengereedschappen, zooals potten en pannen, enkele borden en lepels en vorken na, die echter weinig thuis schenen te behoreen in deze armelijke woning — zij waren namelijk van zilver!

Nu kwam de eerste verdieping aan de beurt, maar ook hier leverde het nauwkeurigste onderzoek slechts een negatief resultaat op!

Sullivan werd door een zonderlinge onrust aangegrepen.

Het leek bijna onmogelijk, het was zelfs zoo goed als buitengesloten, dat Raffles uit dit huis was ontkomen, dat aan alle kanten, zelfs op het dak, door vijftig politieagenten werd bewaakt, en waaruit zelfs geen muis zou kunnen ontsnappen, zonder dat het gezien werd.

En toch..... en toch.....

Ook Dorrit Evans was door een zenuwachtigheid aangegrepen, waarvan zij den oorsprong niet kon begrijpen, daar toch de bovenste verdieping nog niet doorzocht was, en het bijna met zekerheid te zeggen viel, dat men daar den langgezochte zou vinden!

Maar ook daar — niets!

Geen spoor van een bewoner!

Het huis leek geheel uitgestorven!

Maar op den zolder klonk verdacht gestommel.....

Snel beklommen drie agenten de trap, die er heen voerde.

Een kreet van teleurstelling ontsnapte hun!

Een der agenten, die het dak bewaakten, was juist door het zolderraam naar binnen gesprongen, eveneens gewapend, en die juist op het punt stond, op zijn eigen collega's aan te leggen, toen hij hun gelukkig nog juist bijtijds herkende!

Boven hun hoofd klonken nog meerdere voetstappen!

— Niets gevonden? vroeg de agent haastig.

— Vervloekt! gromde de man nijdig. Dan moet de schavuit alweder ontkomen zijn!

— Maar dat is onmogelijk! schreeuwde de eerste agent. Wij hebben het heele huis doorzocht!

— Den kelder ook?

— Natuurlijk!

— Duizend duivels! riep de agent woedend uit. Dan zal de premie ons dus toch nog ontgaan! Ik ga weer naar het dak! Ik ben naar binnen geklommen, omdat ik meende iets te hooren! Als je niet gauw licht had gemaakt, zou ik je door je hoofd hebben geschoten! Hij moet op het dak zijn! Ik ga met de anderen nog eens zoeken!

Met deze woorden klom de man snel weder door het open raam in de goot en vandaar op het dak.

Hij liep snel voort, sprong op het lager gelegen dak van het naburige huis, en bereikte zoo den straathoek.

Maar nog altijd niets!

Zou het mogelijk zijn, dat Raffles toch nog door het cordon op het dak was heengebroken, gebruik makende van de vele schoorsteenen, die zich daar bevonden?

De agent scheen er het zijne van te willen hebben, want hij sprong als een haas over de daken, thans van de huizen, die een rechten hoek maakten met de straat, in welke zich de woning van den Grooten Onbekende bevond, die zich voor een deel langs een der zijden van het onbebouwde terrein uitstreckte, tot hij niet verder kon, om de eenvoudige reden, dat hij het laatste huis in de rij bereikt had.

De man keerde echter niet terug, zooals men had kunnen verwachten, maar liet zich langs een regenpijp snel zakken, en liep toen, zoo vlug als zijn beenen hem wilden dragen, over het veld naar de gevangenis.....

Voor het wijnhuis stond hij stil en trad toen binnen.

De twee agenten zaten nog altijd in de gelagkamer, maar tamelijk slaperig, hoewel zij al hun best deden, hun oogen zoo wijd mogelijk open te houden en daarmee te staren naar het geheimzinnig celraam, tot zij er van traanoogden.

Zij waren echter dadelijk klaar wakker, toen zij hun makker zagen binnentreden.

— Wel, wat is er aan het handje? vroeg een hunner. Hebben zij hem te pakken?

— Ik vrees van niet, antwoordde de agent. Maar toch scheelt het niet veel meer.

Hij stak de hand in zijn borstzak en haalde er een briefje uit.

Hij overhandigde dit aan een der agenten en zeide:

— Breng dit onmiddellijk aan mijnheer Sullivan. Hij bevindt zich in een huis aan de overzijde van het veld, dat je dadelijk zult herkennen, want het is aan alle kanten door onze mannen afgezet. Jullie moeten er beiden op af.

— Alle twee? riep een der agenten verbaasd uit.
 — Alle twee.
 — En wie neemt dan de wacht hier over?
 — Er valt niets meer te bewaken. De kerel in de cel kan toch niet meer ontsnappen.
 — Wat staat er in dit briefje?
 — Weet ik het? Ik kreeg het van den directeur van het Huis, en jullie moeten het overbrengen. Haast je wat. Alles schijnt er van af te hangen.

Dat lieten de agenten zich geen twee maal zeggen. Zij snelden weg, zoo snel zij konden. Dadelijk trad de agent de steeg in, keek even onderzoekend rond en had vrij spoedig de twee agenten ontdekt in hun portiek.

— Dadelijk bij den directeur komen, beval hij op korten toon.

— Waarom? vroeg een der agenten.
 — Dat zul je daar wel hooren. Schiet wat op, alles schijnt er van af te hangen.
 De agenten snelden weg.

Zij waren nog niet eens goed en wel om den hoek van de gevangenis verdwenen, of de agent trad snel naar den muur van het Huis van Bewaring, haalde een zonderling gevormd pistool te voorschijn, mikte even op het celraam.....

Een zacht fluitend geluid liet zich hooren. Daarop klonk flauw het geluid van metaal dat gebroken wordt.

Het volgende oogenblik verscheen een donkere gedaante voor het raam, die zich snel liet zakken.....

Raffles en Charly lagen in elkaars armen.
 — Je bent een wonder. Ik vreesde al, dat alles in het honderd zou loopen. Ik moet je zeggen.....

— Zeg mij dat later maar. Nu moeten wij ons eerst in veiligheid brengen.

Raffles floot schel op zijn vingers en dadelijk liet zich het geluid van een autohoorn hooren.

Enkele seconden later kwam de auto aanrijden en sprongen de twee vrienden er in — juist bijtijds, want reeds klonk, als een noodkreet, het vinnige politiefluitje achter hen.

De agenten, aangevoerd door Sullivan en Dorrit, waren nu allen op den zolder vereenigd.

— Ook hier niets? vroeg Sullivan aan de agenten, die hem waren voorgegaan.

— Niets sir! Wij dachten iets te hooren, maar het was een van de makkers, die juist door het raam naar

binnen was geklommen, omdat hij meende, iets verdachts op den zolder te hooren.

— Dan heeft die man zijn plicht niet gedaan, riep Sullivan op heftigen toon. Alle agenten op het dak moesten daar blijven, zoo had ik streng bevolen. Waar is die kerel?

— Hij is weer naar het dak gegaan, sir, om te zien, of daar Raffles niet kon ontdekken.

Sullivan verbleekte.

Een voorgevoel zeide hem, dat er iets ernstigs gebeurd was.

En toch had hij niet kunnen zeggen, wat het was, dat hem zoo ongerust maakte.

— Wij zullen wel zien, zeide hij op doffen toon. Er waren twaalf mannen op het dak, niet waar, miss Evans?

— Ja, mijnheer Sullivan!

— Naar het dak dan! Jullie verspreiden je door het huis! beval hij den agenten. Twee gaan met mij mede!

Hij klom door het dakraam op het dak, gevolgd door twee agenten.

Daar gekomen, bracht hij een fluitje aan den mond, en het schel geluid deed aanstonds van alle kanten agenten van achter schoorsteenen en dakranden te voorschijn komen.

Sullivan telde de koppen.

Het waren er twaalf.

— Wie van jullie is zoeven door het raam naar binnen geklommen en toen weder naar het dak teruggegaan? vroeg de detective.

Geen antwoord.

— Welnu? drong Sullivan aan.

Het bleef stil.

Sullivan wendde zich nu tot een der agenten die zoeven het eerst den zolder hadden betreden.

— Wie was de man, dien jij zoeven hebt zien binnenkomen? vroeg hij op schorren toon.

De agent bekeek een voor een zijn collega's opmerkzaam aan en zeide toen op angstigen toon:

— Hij is er niet bij, sir!

— Ik vreesde er voor, zeide Sullivan heesch! Maar waar mag de bandiet dan toch wel zitten? riep hij wanhopig uit.

Op dat oogenblik kwam een agent het dak opkruipen, met een briefje in de hand.

Hij stond voor Sullivan op en salueerde deftig.

Sullivan nam het briefje aan en opende het langzaam.

Onder het lezen, bij het licht van een lantaarn, werd zijn gezicht bloedrood en daarna vaal-bleek.

Het briefje bevatte slechts de volgende weinige woorden:

Waarde Heer en Vijand!

Mijn besten dank voor dit hoogst belangwekkend avontuur! Als ge dit schrijven ontvangt, zal mijn vriend, die met mij de maatschappij helpt

reinigen, uit de gevangenis verlost zijn! Neem voortaan wat minder agenten mede op uw tochten, dan loopt gij des te minder gevaar, dat er een valsche onder doorloopt!

Inmiddels steeds gaarne, en met de beste groeten aan den heer Baxter,

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering (No. 240) bevat:

Robert Sniffpinch, de Wereldreiziger.

